

БЮЛЕТЕНЬ

Прободу Ю. ОУП

С
Л
А
В
А

У
К
Р
А
Ї
Н
І
!

6

СВОБОДА НАРОДАМ !

СВОБОДА ЛЮДИНІ !

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ !

БЮЛЕТЕНЬ Ч. 6
ПРОВІДУ ЮНАЦТВА ОУН

/ТІЛЬКИ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО ВЖИТКУ/

XX

ДУХОВА ЄДНІСТЬ ЛЮДИНИ І ПОКОЛІНЬ

"Як естафету і найвищі вежі духу будували наші предки собори, творили в законодавстві, архітектурі, мистецтві, письменстві власні культурні цінності, щоб у них проявляти найкращу частку свого "я", захопленого волею до боротьби за рідний край, що єднає живучі покоління і передається прийдешнім поколінням як заповіт та зобов'язання.

Для кожного покоління цей заповітний голос роду нагадує про високі "світильники духу", що служать вічним пок-ликом, докором і пригадкою для сучасників, не дозволяючи їм опускатися нижче ідеалу людини, продаватися чужим богам. Це зобов'язує кожне покоління піднятися вгору настільки, щоб повністю зрозуміти заповіт та передати його наступним поколінням. Голос предків кличе, щоб не наслідувати чужого, противного духові української нації, але повертатися до джерел власної духовости, права, етики...

Душа українського народу своєрідна і неповторна, окремий твір, окрема "думка Бога". Вона не налазить на чужий, ворожий копил. Наше історичне минуле, героїзм та ідеалізм провідних постатей нашої історії – духовий щит, досвід найкращих з народу, а тому й найбільший скарб. Ми складаємо в безсмертну скарбницю народу все своє найздоровіше й найкраще, щоб брати з неї скільки хто може. Ми наче вливаємося краплинами в українське море і віримо у його вічність, бо людина, яка не знає минулого нації і живе тільки сьогоднішнім, подібна до дерева без коріння.

З ПОСТАНОВ V ВЗ ОУН

XX

ПОСТІЙ

ЖОВТЕНЬ

1977 р.

ПРОВІД ЮНАЦТВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ГОЛОВНА РЕДАКЦІЯ,
ВИДАВНИЦТВО "МОЛОДЕ ЖИТТЯ"

ЖОВТЕНЬ 1977 р.

ПРОВОДАМ І ВИХОВНИКАМ
"МОЛОДОГО ЖИТТЯ"

НАПРЯМНІ - ІНСТРУКЦІЇ - ІНФОРМАЦІЇ

ДЕЯКІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ:

1. На всіх відтинках нашого організаційного життя і громадського відтинку Світового Українського Визвольного Фронту пекучо відчувається брак належно виробленої й активної української молоді. Молодих сил, які ми виплекали в нашій Організації протягом минулих років замалі у відношенні до опорожнених місць, як також у відношенні до місць виторених розвитком фронту боротьби з ворогом та загальноукраїнським життям, в якому ангажується Організація, як його авангардна сила. Що, однак, мусить турбувати нас, знаючих ситуацію на відтинку МЖ, що немає таких виглядів, що в близькому майбутньому заповнимо молодими членами з мережі МЖ опорожнені місця та існуючі прогалини, бо у виховній системі МЖ є замало для цього людського матеріалу і надто пиняво ведеться набір кандидатів та виховна робота.

2. Серед великих гущ української молоді є в кожній країні, у великих містах/де поселені українці/ значне число молоді, які мають глибші зацікавлення боротьбою українського народу, які з подивом і респектом ставляться до ОУН, які прагнуть знайти шлях до таємничої, овіяної легендами Організації, а вони, це потенційні кандидати до Юнацтва ОУН. У нас, на жаль, витворився малоціловий стан і тому багато потенційних кандидатів в Юнацтво ОУН не вступило на шлях до Організації, а ще більше цей шлях не віднайде. Немає кому зайнятися ними, пов'язати їх у зв'язки та вести виховну роботу. Бракує для роботи з Юнацтвом людей, не тому, що в Організації немає відповідних кадрів, а тому, що наші кадри погрузли в праці на громадському та й інших відтинках українського організованого життя, яке абсорбує наші сили і увагу до тої міри, що затирається або змішується у свідомості активу поняття гієрархії завдань члена організації. Це стосується головно до активу/функційних і виховників/ в системі Юнацтва ОУН, які не рідко занедбують свої обов'язки в Юнацтві, але зразково працюють на молодіжному чи загально суспільно-громадському відтинку.

3. Процес усупільнювання наших провідних кадрів прогресує, а у висліді того слабне напруга набору в ряди Юнацтва, послаблюється виховна робота і так конечна практична діяльність Юнацтва. Наша ініціатива активізує громадський сектор, а в тому й різні Комітети/головно Комітети оборони українських політичних в'язнів/, очолювати які, знаходиться завжди політично "неутральна" особа і її ставиться наше Юнацтво до послуг, як головний й активний чинник акцій.

4. Діловий контакт і зв'язок між проводами на різних щаблях, як також між референтами окремих проводів є доривочний, а тому мало оперативний. Це ж є одна із головних причин чому слабне напруга в діяльності Юнацтва ОУН.

5. Від появи Бюлетеня ч. 1 в липні 1969 року і Правильника Юнацтва ОУН Головна Редакція МЖ видала дальших 4 числа Бюлетеня і цілий ряд інструкцій. Цього досить, щоб виповнити 5-ти річну виховну програму Юнацтва ОУН по лінії теорії і практики. Але дійсність викликає сумніви і виявляє, що Юнацькі Проводи не простудіюють належно ці матеріали

або прочитавши їх, реалізують лише частину програми і не усі, але найлегші інструкції, зокрема це відноситься до проб, акцій і спеціалізованих вишколів, відносно чого були виразні інструкції щороку, але конкретних вислідів стверджено дуже мало.

6. Якщо Юнацькі Проводи не відбувають регулярно засідань то нема виглядів на це, щоб сітка Юнацтва ОУН була дієспроможна й оперативна. Що так воно є, показалося під час контролі Теренів. Така активність, яку виявляють Проводи Юнацтва, коли прибуває до них зверхник, /хтось з "гори", / повинна проявлятися продовж цілого року.

7. Погоджуватися із станом, який існує і не робити спроб, щоб цей стан направити, змінити то означає сприяти тенденціям пасивізму, які ведуть до занепаду в діяльності Юнацтва та до відходу Юнацтва з організованих лав. Таке явище не бажане. З труднощами треба успішно боротися самим, а коли це не під силу Юнацьким Проводам, пам'ятати, що Юнацтво ОУН є складовою частиною Організації, якої Проводи зобов'язані дати всяку потрібну допомогу Проводам Юнацтва, зокрема виховниками та інструктурами, але треба вперто вимагати, представляючи існуючі потреби і реальні пляни.

8. Виховна програма Юнацтва ОУН, напрямні та інструкції, що представлені в матеріялах, які видала Головна Редакція МЖ не відносилися і не відносяться до одного якогось року, але є для цілого виховного періоду перебування юнака/-чки у системі Юнацтва ОУН, зн. від 16-21 рр. життя. І тому не можуть Юнацькі Проводи оправдувати свою бездіяльність тим, що мовляв, вже близько рік немає "з гори" ніяких нових інструкцій. Всі потрібні для виховного плану інструкції є в Бюлетенях МЖ і в матеріялах, які видала Головна Редакція МЖ, і є в Бюлетені Головного Проводу, який доступний Юнацьким Проводам і виховникам. Цього досить, щоб шляхом вказаного виховного процесу повести юнака/-чку від старту до моменту переведення його/її в сітку активу. Інструкції та нові напрямні є необхідні для глобальних акцій та деяких нових форм і методів в роботі, які у свій час будуть появлятися. Але й без них можна з великим успіхом вести виховну роботу з Юнацтвом на базі існуючих правил, випробуваних методів та загальних інструкцій.

Звернувши увагу на жкий стан, труднощі і недомагання в системі МЖ, подаємо директиви, що послужать засобами для зміни ситуації на краще з розрахунком, що Юнацькі Проводи візьмуть їх серйозно до уваги і реалізації.

ДИРЕКТИВИ

О р г а н і з а ц і й н і с п р а в и :

1. Юнацькі Проводи на всіх шаблях/терену, області, провінції, району і станиці/ мусять бути завжди у вирі кипучої організаційної роботи, як: зорення і набір юнацтва, виховна робота, упряновування проб, акцій, контролю діяльності звен, підлеглих проводів, відбування періодичних засідань/квартально-обласні і вище, а щомісяця - нижчі/, спеціальні вишколи, семінарі та практична діяльність. Систематична і плянова робота дає успіхи, успіхи і активність мобілізують, бо дають сенс житті і діяльності Юнацтва ОУН.

2. Основою справ на засіданні Юнацького Проводу є виховні та справи практичної роботи, вибрані з Бюлетеня МЖ, Бюлетеня Головного Проводу та з інструкцій, які одержано, зокрема ті розділи, які не втрачають ніколи актуальности. У розгляді справ на засіданнях дотримуватися гієрархії: Крайові справи та діяльність Юнацтва під тим кутом, виховні справи Юнацтва, практична діяльність Юнацтва, зокрема під кутом акцій, а дальше всі інші, місцевого характеру справи молодіжного сектору.

3. Наладнати та ввести в систему діяльності МЖ безпосереднє ділове пов'язання між однакової функції референтами Юнацьких Проводів надрядного з підрядним і навпаки і в той спосіб домогтися кращої оперативності у функціонуванні Юнацьких Проводів..

4. Посилити контакти, як особисті так і письмові між Юнацькими Проводами на всіх щаблях, як також між однакових функцій референтами на різних щаблях Юнацьких Проводів.

5. Систематично контролювати діяльність Юнацьких Проводів та окремих звен.

6. Вимагати регулярних звітів. Звена, станиці, райони звітують до свого зверхнього чинника місячно. Області і провінції - квартално, а терени - річно. Теренові звіти надішлють Теренові Юнацькі Проводи на адресу головного редактора до 10-го січня 1978 р. Копію звіту слати до місцевого Теренового Проводу.

7. В цілій мережі МЖ зміцнити організаційну дисципліну і конспірацію, як також звернути увагу на потребу зберігання і вживання організаційного ритуалу.

8. Члени Юнацьких Проводів змінюють на нові їхні організаційні псевда, а це головню з тої причини, що деякі є вже розконспіровані.

9. Безупинно працювати над творенням нових звен Юнацтва, організуючи з тою ціллю т.зв. ідеологічні гуртки, де виявлятимуться відповідні кандидати.

Шукати за відповідними кандидатами і творити звена Юнацтва з пластової молоді.

10. Перевірити усе дозріле юнацтво/віком понад 21/. Найкращих вилучити в кандидати і при кінці біжучого року перевести в члени активу, а решта перевести в симпатики та передати Проводам сітки активу.

11. Допильновувати справи пов'язання переїзних юнаків/-чок з одних в другі місця чи країни до інших. Такі випадки часто трапляються і внаслідок цього "губиться" юнак/-чка/нерідко назавжди/, якщо його/її не пов'яжеться на новому місці.

12. Остаточню упорядкувати чисельний стан мережі Юнацтва ОУН. У нас не сміє бути ніякого пливкого стану. В процесі діяльності належить відновлювати у найближчому звіті новоприйнятих кандидатів в Юнацтво та скреслювати з реєстру з відміченням знов у найближчому звіті юнаків/-чок, які виявлять, що ніколи не будуть кандидатами в члени ОУН.

13. В обліку стану МЖ на кожній площині структури, виказати окремо стан/кількість/ сеньйорів, молодих членів ОУН, окремо юнаків і юначок, звенових і членів даного Юнацького Проводу. Це конечно устійнити і виказати у найближчому звіті.

14. Пригадується ще раз, що без зголошення і дозволу своїх зверхників/обласний провід і вище/ забороняється юнацтву відбувати поїздки до країн "за залізною заслоною" в тому й в Україну.

В и х о в н о - в и ш к і л ь н і с п р а в и :

1. Систематичний вишкіл у звенах обов'язує все юнацтво.

2. В парі з теоретичним вишколом вести практичний вишкіл/проби й акції Юнацтва ОУН./.. Для того використати існуючі кадетські школи.

3. Сходини юнацького звена, як також офіційні організаційні зустрічі зверхників з юнацтвом вести за встановленим організаційним ритуалом.

4. Спеціальну увагу звертати на найздібніші одиниці у звенах юнацтва та з ними ще окремо і додатково працювати.

5. В програмі теоретичного вишколу/на кожних сходинах звена/ пов'язувати сучасні події і ситуацію в Україні з минулим, унагледжуючи в той спосіб тяглість в історичному змаганні українського народу за українську державність.

6. Користаючи з розвитку технології та з існуючих практичних клубів, збирати і скеровувати до них із рядів нашого Юнацтва ентузіастів - радіоаматорів, радистів, самооборони чи кадетів для засвоєння військовознавства.

7. Для розбудови власних ліній зв'язку, скеровувати відповідні з-поміж Юнацтва одиниці до служби на літаках/пільоти, навігатори, стюардеси/, як також до фахової служби на кораблях.

8. Окрім інтенсивних систематичних селективних і загальних вишків, необхідно вести основні особисті розмови з молодими, роз'яснюючи їм наші націоналістичні позиції. У нас є достатньо глибокого матеріалу для вишків, який не є доступний молодій інтелектуальній генерації.

9. Розпрацьований Головною Редакцією МЖ на основі еляборату Голови ГД "Що далі? план праці Юнацтва виконувати систематично, вичати, планово здійснювати і пересилати звідомлення з переробленого, як окремий розділ у звіті.

10. Старанням обласних і теренових Юнацьких Проводів організувати вишкіл пропагандивно-вишкільних груп, яких завданням буде популяризувати серед української молоді ідеї ОУН, відстоювати ці ідеї в бою з ворожими ідеями та дати відкритий бій лівизні, яка просякує в ґрунт української т. зв. аполітичної молоді.

Брак відповідної серед Юнацтва кількості ідеологічно і політично виробленої молоді є причиною, чому до тепер ми не розбили української лівизни, що її репрезентує гурт молодих, що користується Плющем, як своїм символом. Такі групи з добрим ідеологічно-політичним вишкілом мусять існувати і бути активними серед української молоді в кожній країні. І це треба трактувати як одне з найближчих завдань обласних і теренових Юнацьких Проводів.

Разом з тим, треба шукати і знайти шляхи до збаламученої лівизною частини молоді і намагатися зробити з неї принаймі добрих українських патріотів, якщо не націоналістів-революціонерів.

Діти наших членів повинні бути предметом особливого піклування /також батьків/, щоб завернути їх з лівацького шляху.

11. Для молодих членів ОУН, які залишені до праці в мережі Юнацтва ОУН, організувати 6 семінарів річно за програмою, яку подано в одному з попередніх чисел Бюлетеня МЖ, щоб підвищувати їх рівень політосвіти.

12. Літні і зимові табори молодіжних організацій СУМ і Пласт/ін/, використати в той спосіб, щоб у виховну програму таборів включити нашу ідеологічно-політичну проблематику, а де можливо, відбувати таємні сходи з юнацтвом, яке бере участь у таборах.

13. Поручається Юнацтву курси ІСПО, якими керує Центральна Управа і видала вже для цієї цілі серію з 3-ох книжок. У змісті цих видань є представлений розвиток української політичної думки. Рекомендуючи курс ІСПО звертається увагу на потребу відповідної нашої людини, як керівника для кожної групи курсантів, щоб з нашої точки зору зіinterpretував мислі та ідеї авторів, яких праці зібрані у книжках ІСПО.

Для Теренових Юнацьких Проводів висилається по одній серії книжок ІСПО. Ними можуть користуватися вишкільні референти.

А к ц і ї:

1. Питанням акцій, їх формі, кличам і змістові ми досі присвятили дуже багато місця в дотеперішних матеріалах МЖ. У Юнацьких Проводах є місце для референта акцій, і якщо воно не обсаджено, то підшукати відповідну людину і включити її у Провід. Референт акцій повинен насамперед простудіювати матеріали МЖ, які відносяться до акцій, а тоді зайнятися укладанням плянів для ближчих і дальших часоно акцій.

2. Акції, які мобілізували б Юнацтво і молодь, розпляновувати і вести систематично, а не чекати виключно на нагоди, тобто на принагідні акції.

3. Узглядаючи специфічності окремих теренів і те, що теренові акції упляновуються Тереновими Проводами, Головна Редакція МЖ не пропонує світового засягу акції крім традиційної акції в річницю Крут 29-го січня 1978 року, яку зобов'язані заініціювати і перевести студенти члени Юнацтва ОУН.

4. Простудіювати уважно і реалізувати еляборат Б. Підмогильного, що в цьому виданні Бюлетеня поміщений під заголовком "Напрявні акцій за визволення України". Це директива для всіх Юнацьких Проводів та всього юнацтва.

5. Крім референтів акцій необхідно створити при кожному Юнацькому проводі штаб акції та групи поготівля, як це подано в інструкції з 15-го травня ц.р.

Ф і н а н с о в і з о б о в' я з а н н я:

Членська вкладка юнака/-чки виносить 10 дол. річно, які сплачується одноразово на святкових сходах Юнацтва в річницю Крут.

Юнацтво платить оподаткування на добровільній базі місячно або річно.

На організаційні збірки юнацтво складає свої пожертви/Визвольний Фонд, Фонд Оборони України, Фонд АБН/.

У складі кожного Юнацького Проводу мусить бути фінансовий референт для полагоджування фінансових справ в мережі Юнацтва ОУН.

ж ж ж

Звернення:

Чергове видання Бюлетеня МЖ підготовлятиметься в січні 1978 р. Побажаним було б, щоб у виданні взяли участь якнайширші круги активу Юнацтва ОУН. І тому звертаємось до членів Юнацьких Проводів на всіх теренах, щоб надсилали статті та матеріали з практичного досвіду в праці з Юнацтвом на адресу своїх зверхників, які скерують їх на адресу редакції Бюлетеня МЖ. Поодиноким маємо багатий досвід у праці, яким варто обмінятися. Зробім Бюлетень МЖ форумом обміну наших досвідів.

М.П., жовтень 1977 р.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Ігор БОГОСЛОВ

ДО ПРОГРАМ ВИШКОЛУ ЮНАЦТВА ТА МОЛОДИХ КАДРІВ

ВСТУПНІ ЗАВВАГИ.

Успіх вишколів буде запевнений тоді, коли програми вишколів будуть послідовно узгляднювати ідеологію і практику, яко два взаємно доповнюючі і не роздільні аспекти у вихованні юнацтва. Обидва аспекти вишколів мусять проходити рівночасно. Свій вишкіл юнак чи юначка мусять завершити певною пробою-дією/в якійсь ділянці організаційної діяльності/ яка показала б особисту відданість Справі й Організації/ так зв. "комітмент"/. Щойно тоді юнак/-чка були б готові до приречення і повного членства в Організації. Завжди наголос **МУСИТЬ** бути на якості членства і молодих кадрів, а **НЕ** на кількості. Цієї засади повинні придержуватися всі відповідні референти, вишкільники і проводи юнацтва - на всіх щаблях.

ДО ПРАКТИЧНИХ АСПЕКТІВ ВИШКОЛІВ.

Вишколи мають в основному дві цілі:

- а/ виховання молодого українського націоналіста/в ідеологічно-політичному змислі/,
- б/ вишкіл українського націоналістичного активіста у різних ділянках праці і дії в боротьбі за незалежність.

До а/ Тут є необхідно показати тяглість української визвольної боротьби в ідеологічно-політичній та дійовій площинах, почавши, наприклад, від Шевченка аж по сьогодні. А можна ще піти далше в глиб історії аж до початків козащини, і показати, що ідеї визволення української нації і української людини, та їх практичне здійснювання, є хребтом української історії за останніх 500 років. Є необхідно ставити і наświetлювати ідеї, цілі, та діяльність ОУН в контексті українських визвольних процесів в загальному. Щоби від самого початку вишколу здобути правдиве зацікавлення юнацтва, і наголосити тяглість, мабуть найкращий метод, представлення матеріалу є порівняльно-паралельний спосіб. Наприклад: вивчати рівночасно ідеї Шевченка, Міхновського, Донцова, Бандери, Симоненка, Мороза, Сверстюка, і інших. Подібні паралелі можна проводити і в інших ділянках: засади, прикмети, цілі тощо, української революції/ Хмельниччина, Гайдамаччина, Визвольні Змагання, УВО-ОУН-УПА/. Програмові аспекти української революції/ Знову від Хмельницького по сьогодні - Бандера, Полтава, Стецько, і інші/. Творчість **СУЧАСНИХ** борців в Україні **МУСИТЬ** мати і на будуче належне місце і наświetлення в ідеологічно-політичному вишколі, яко невіддільна частина визвольних процесів. Треба тут враховувати теж і практичний аспект - що сьогоднішня боротьба в Україні і її борці це не "історія" для молодих, але живі люди і живі події. Тому це треба використати щоби виробляти певну співзвучність та ідентифікацію між юнацтвом і молодими кадрами тут та їхніми ровесниками-борцями в Україні. Головна ціль є закріпити поняття, що молоде покоління тут і там змагається за ту саму ідею визволення, і що Організація стоїть в авангарді цієї боротьби, втілюючи історичну українську визвольну стихію.

До б/ Тому, що природньо люди, чи навіть гурт людей не є "одноставний" у своїх здібностях чи нахилах, практичний вишкіл мусить

проходити беручи під увагу зацікавлення чи потенціал пооди-
ноких юнаків чи юначок. Одні мають різного рода технічні
зацікавлення, інші військові, а ще інші академічно-інтелек-
туальні, тощо. Це треба конечно узгляднювати, бо такий під-
хід приносить ділову користь. Пропонується включити або
більше наголосити наступні зайняття в практичному вишколі:

1/ Щоби найефектовніше запізнавати юнацтво з сучасною бороть-
бою в Україні, зобов'язувати юнацтво в якійсь мірі ініціювати чи
включуватися в акції оборони України, а в тому в акції оборони
українських політв'язнів в ССРСР. На кожному терені вже існують ко-
мітети оборони. Ці комітети повинні бути підсилені юнацтвом, а як-
що де такого комітету немає - то його там повинні юнаки/-чки/ тво-
рити по лінії організаційного доручення. Це заставить юнацтво за-
пізнаватися з проблематикою і рівночасно монтувати акції. Користі
є очевидні.

2/ Доручувати охочим і здібним до цього, щоб перекладали на
чужі мови матеріали і документи з України, для публікації в наших
виданнях/Юкр. Рівю, АБН-Кор., Ресистенсія і Ліб., Юкреніян Еко/,
або окремими виданнями. Ці матеріали, очевидно, мали б і при-
мінення для акції оборони, а саме зайняття перекладу вишколюва-
ло б посилення і зміну для тих, що тепер працюють в цій ділянці.

3/ Цих юнаків/-чок/ що студіюють по високих школах заставити,
щоб вони стали активними в студентських громадах і стреміли до
цього, щоб їх очолити - і тим самим поставити їх на рейки корисної
роботи для української справи.

4/ Охочих і здібних заставляти здобувати військову, поліцій-
ну, чи іншу технічного типу вмільностей/фотографія, радіо, самообо-
рона, тощо/, і розробити програму практичного застосування здобу-
тих вмільностей по даних теренах.

5/ Ділянка туристики в ССРСР. Численні групи середньо-шкільної
молоді щороку їде в Україну. Це поле діяльності нами майже не о-
хоплене, але і тут/хоча це вимагає "професійності"/ можна заангажу-
вати відповідні юнацькі одиниці, напр. для збирання інформацій про
такі поїздки, списки тих, що їдуть, і т.п.

6/ Ділянка комунікації та інформації/так зв. "мідія"/. Бага-
то молодих людей тим сьогодні цікавиться по фаховому. І це треба
використати.

7/ Встановити для повнолітнього юнацтва, перед переходом до
організаційних кадрів/або яко передумова до переходу/, так зв.
ОРГАНІЗАЦІЙНУ СЛУЖБУ, яка тривала б певний визначений час - нап-
римір, шкільні вакації. В цьому часі даний юнак чи юначка/вік
18-21/ виконували б певну Організаційну роботу у відповідньому
секторі діяльності до якого дана одиниця, з точки зору вишколу,
сміння чи здібностей, найкраще надавалабся. З цього користала б
Організація і даний юнак/-чка/, і що остаточно закріпило б даного
юнака при організаційній роботі. Таку "організаційну службу" вар-
та б теж застосувати і до молодих кадрів. Наприклад: висилка людей
там, де є певні організаційні потреби на період 6 місяців до одно-
го року. Найкраще до цього надаватимуться люди, які є студентами
або кінчають студії/18-23 роки/, і ще в тому віці немає інших
зобов'язань. Це є навіть реальне з фінансової точки зору, бо напр.,
знаємо, що в Південній Америці наші поселенці забезпечили б такий
особі побут на місці. Є й інші терени чи ділянки, де люди за посе-
редництвом "Організаційної служби" могли б сповняти певну роботу.

Крім цього така "організаційна служба" має певну дозу "романтики", що є важливим чинником у вихованні і вишколі - чого в нас є замало, через обставини.

Цю лісту зайнять, очевидно, можна продовжувати. Але залишаємо це за відповідними чинниками на місцях. Зрештою кожний терен має крім цього свої власні питоменні обставини і можливості.

Вважаємо, що треба примінювати метод спеціалізованих юнацьких звен, які були б під вишкільним наглядом/не діловим/ відповідних організаційних референтур/напр.: юнацтво з військово-технічних звен під наглядом військового референта; юнацтво схильне до зовнішньої політики під наглядом референта зовнішньої політики; і т. д./. Це дало б змогу, з часом, кожній референтурі мати певний безпосередній вишкільний нагляд над СВОЇМ джерелом постачання людей до роботи, з хвилиною коли даний юнак чи юначка з даного спеціалізованого звена/тут можна брати до уваги "організаційну службу" в даній референтурі/ стануть членами Організації.

В цій схемі проводи юнацтва мали б за завдання розпізнавати здібності даного юнака/-чки/, до чого вони найкраще надаються. Тоді з тих осіб творити окремі звена - спеціалізовані, назв'їм це так - і ставити їх до вишкільної диспозиції відповідних референтур. Це НЕ означає, що організаційні референтури мусять ще брати на себе додатково обов'язок вишколу, але що юнацькі проводи повинні подбати, щоб ці звена/чи одиниці/ одержували відповідні вишколи, які покриваються з поодинокими ділянками організаційної роботи. А це можна досягнути тільки в порозумінні з відповідними діловими референтурами Організації, бо ці останні є фактично в курсі справ і потреб в своїх ділянках праці.

Отже, ВСЕ юнацтво одержувало б основний Організаційний вишкіл/ідеологічно-політичний, конспірація, тощо/, це що стосується до всіх, а відтак, або рівночасно, спеціалізовані дійові вишколи.

Ця метода уможливить зраціоналізувати господарку людьми, встановити і унормувати відповідні канали для руху людей з юнацького сектору до активу Організації, запевнить, що кожний юнак/-чка/ і майбутній член активу буде мати організаційне навантаження, - що автоматично піднесе ефективність в роботі цілої Організації, бо запевнить з часом, що ВСІ кадри Організації будуть активні на якомусь відтинку праці, чого немає тепер. Себто всі кадри будуть ділово упереджені - згори на діл./Повертаючись до юнацтва і молодих кадрів, ми всі знаємо, що бувають випадки тепер, що є молодий член, якого ніхто не знає де "причепити" фактично, яку роботу дати йому чи її, а то навіть не знати до чого ця людина є фактично здібна! А що гірше, що часто є так, що людям вже добігає 30-ка з гаком, а вона ще "юнаки", і так собі роками "крутяться, аж поки не збайдужіють. А це треба, і можна, направити!/.

Живемо в модернім світі, і тому методи праці і підходу до праці мусять теж іти цим шляхом. Також треба взяти під увагу переважний фактор, що пересічний молодий член Організації чи член юнацтва має/чи буде мати/ високу або фахову освіту. В нашій ситуації і обставинах цей "тренд" буде продовжуватися. І тому Організація мусить бути приготована тим молодим кадрам давати завдання на відповідному рівні, і витворити атмосферу і обставини "професійності" і ефективності в своїй многогранній дії.

КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ.

Без практичної активізації/конкретної праці, надання обов'язків, і поставлення члена, чи юнака, перед відповідальністю/ є

неможливо виростити нові провідні кадри і добрих молодих членів активу. Так зв. "готових 100%" людей ніколи небуло, нема, і не буде. Тут мусить бути місце на правило, що людина вчиться з досвіду і зі своїх власних помилок. А досвід старших друзів, повинен служити в цій естафеті кадрів як база для дальшого росту Організації і її дії в обставинах, які міняються скорим темпом, і що раз ставлять Організацію перед новими вимогами змагу.

Відносно "естафети" кадрів Організації, викажуться тепер, що за останніх 30 років в Організації була незадовільна мобільність людей в гору, і горизонтально, що спричинило сучасний стан браку відповідних молодих і середніх річників серед провідних кадрів і членства, і в додатку до цього, певну дозу сумніву відносно молодих кадрів, які за останніх кілька років вже почали напливати, мовляв "чи він/вона буде добрий, чи дасть раду, чи певний, і т.п." /Треба ствердити, що між сучасним річником молодих кадрів і річниками друзів з 30-40-их років, було затрачене через брак мобільності і поповнення, майже цілий середній річник людей, який повинен був заактивізуватися на всіх щаблях десь в 50-60-х роках/.

Вияви сумніву, і запити які ставляться відносно молодого членства правильні, АЛЕ на них ніхто не дасть задовільної відповіді, і ніхто не розвіє цих сумнівів, КРІМ того молодого члена при конкретній роботі, навантаженню, обов'язках, і відповідальності - що Є і БУДЕ його одинокою школою!

Ми ствердили потребу мобільності і поповнення на всіх щаблях Організації, очевидно, в конструктивному змислі, бо це посилить процес скріплення і росту Організації квалітативно і квантитативно, що остаточно повинно довести її до все вищого рівня ефективності.

І. Вергас/С.М.К./ 1977 р.

ж ж ж ж

"Організація Українських Націоналістів/революціонерів/ - це визвольна політична організація, що своїм характером, своїми цілями, своїм ідейним змістом і своєю діяльністю істотно відрізняється від усіх українських політичних партій. Вона не стає речником інтересів якоїсь окремої частини народу, не виводить своїх цілей, своєї програми з якоїсь абстрактної, теоретичної суспільно-політичної програми. Її основне завдання і посвята - це боротьба за визволення України, змагання за Самостійну Соборну Українську Державу, що єдина може забезпечити українському народові повну волю, всесторонній свободний розвиток, добробут, соціальну справедливість і дійсне народоправство... ОУН змагається за добро цілого українського народу і всіх громадян України, а не якоїсь однієї частини, суспільної верстви тощо. Свою програму ОУН виводить з потреб цілого українського народу, з його природи й історичного розвитку, з сучасного стану, з його життєвих прагнень і настанов у змаганні за найкращий всесторонній розвиток, добробут і себевиявлення народу - цілості і всіх його складових, збірності й української людини. Самобутнє життя і розвій українського народу гармонійно поєднується з вселюдським поступом як його складова, творча частина".

Степан А. БАНДЕРА

"Слово до Українських Націоналістів-Революціонерів"

ЗЕНОН

СПРАВА ПОСТАНОВКИ ПРАЦІ В ЮНАЦТВІ ОУН

Як заактивізувати позитивні молоді одиниці чи гурти молодих людей для праці в користь української справи?

Заки приступити до реалізації програми заактивізування нашої молоді треба перш за все розглянути дійсний її стан, її проблеми, її наставлення, спосіб думання, бажання, тощо. Іншими словами, треба починати від заложення: БАЧИТИ МОЛОДЬ ТАКОЮ, ЯКА ВОНА В ДІЙСНОСТІ, А НЕ ТАКОЮ, ЯКОЮ ВОНА МАЛА Б БУТИ.

а/. Живемо поза Україною вже впродовж чотирьох генерацій, а від закінчення другої світової війни - одну генерацію. Живемо серед неукраїнського оточення, обставин, виховання, шкільництва, праці, товариських взаємин, культурних, політичних, релігійних впливів, тощо.

Всі українці нижче 30 років життя знаходяться в такій категорії, а також українці нижче 27 років життя були народжені поза Україною, ті, які живуть в діаспорі, очевидно.

Почуття "емігрантськості" серед них не існує. Молодь вважає себе повноправними громадянами в країнах, де вони поселилися, чи де вони народилися.

б/. В наших обставинах поселення є різноманітний тип українця /українець-канадець, українець-англієць, українець-американець, українець-аргентинець, і т.п./ в тім сенсі, що для нього існують, крім всеукраїнськості - "льокальні забарвлення" чи лояльності до оточення.

Тому, що ті "льокальні забарвлення" чи лояльності є майже не можливо поборювати, їх треба скеровувати в бажаному напрямі.

Треба також знати, що в обставинах діаспори українська молодь може собі вибрати або задержати свою підставову УКРАЇНСЬКІСТЬ, або від неї відступити.

Тому треба сприяти і витворювати такий стан, щоб молодь відчула, що її українськість буде для неї зиском/духовим і фізичним/, а не втра-тою чи перепорою, і що та українськість буде зиском для країн, в яких вона живе.

Українська молодь в діаспорі не сприймає України та українських проблем в такий самий спосіб, як її попередники, які були в безпосередньому контакті з Україною. Натомість ця молодь має тільки посередній зв'язок, а саме дім, родина, школа, молодіжні організації, церква і т. п.

Але це не означає, що українська молодь не може сприймати української проблематики на рівні, або навіть краще, з іншими її турботами. Проблема тут не полягає у виключенні з її світу всього іншого крім УКРАЇНСТВА, а радше включення УКРАЇНСТВА І УКРАЇНСЬКОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ в її світ, тобто обидві течії мусять іти впарі, а не себе взаємно виключати.

Процес тяготіння до УКРАЇНСТВА в діаспорі молодь хоче також пізнати, УКРАЇНСТВО і його проблеми вивчити, лиш тоді та молодь зможе краще реагувати емоційно та інтелектуально. Молодь українська хоче і мусить знайти свої власні методи сприймання УКРАЇНИ. Тому, взявши це до уваги ЮНАЦТВО переходить у власну базу своєї праці, прибираючи такі форми і методи, які найкраще відповідають її суті й змістові.

У зв'язку з тим впроваджується додатково в постановку праці Юнацтва ОУН напрямні, як слідує:

- I -

1. Зобов'язується Юнацтво ОУН читати наші часописи місцевих видань. Особливу увагу треба звернути на читання книжок і літератури.

2. Треба його вчити розмовляти, та вміння відстоювати і обороняти свої точки погляду, підтримувати та заохочувати ЮНАЦТВО до прилюдних виступів, бо в них виробляється сміливість та одвертість, що є дуже важливе для юнака.

3. Плекати в ЮНАЦТВІ стійкий бойовий дух, але він мусить бути підсилений теорією політичного світогляду ЮНАЦТВА ОУН, засвоєною краще від пересічної. Також прищипити ЮНАЦТВУ політичне мислення, розвивати інтелект/незалежно до його шкільної освіти!//

4. Метода вишколу мусить іти за твердим пляном. Необхідна плановість у системі і в роботі, щоб уникнути хаосу.

5. Поволі зближатися до проблем крайової боротьби, її метод та видержливості.

6. Повернутися до зовнішніх форм на взір військовий - впровадження стилю життя і праці, що відповідавби стилеві Краю.

"ЗДОБУДЕШ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ АБО ЗГИНЕШ У БОРОТЬБІ ЗА НЕЇ" - це дороговказ нашого життя, але щоб здобути, треба хотіти і вміти, а щоб згинутися в потребі, - треба мати відвагу.

Не багато людей вміє і може ці моменти зі собою погодити. Хоча майже немає сьогодні такого українця, який не хотівби української держави, багато захоплюється романтикою боротьби, але мало є таких, що кожної хвилини хотіли б і були готові активно включитися в неї. Таке явище в масі нормальна річ, у слушний час треба масу пірвати за собою, вказуючи їй мету-ідею і попровадити її в боротьбі..

7. Приготовляти Юнацтво ОУН вчитися не лише для себе, але щоб надбані знання, вміння і досягнення у праці вміли передавати теж другим та вміли приміювати його в житті.

Юнак ОУН пізнає, щоб освідомлювати других, вірить, щоб переливати віру в других, слухає, щоб вміти наказувати і провадити самому, озброюється на те, щоб атакувати і опановувати.

8. Усі вартості людини, а в тому і характер і вміння виявлятися лише у конфронтації з оточенням та у конкретній формі праці.

Впертість, сильна воля, витривалість випробовується та змінюється лише в стикі з життям та перешкодами, бо не вистарчає лише пізнати ВИХОВНИЙ ІДЕАЛ, його треба реалізувати в собі шляхом відповідного поступання.

9. Визнати ідею боротьби за УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ, пізнати засоби і методи її ведення - за мало, "її треба пропагувати серед найширших мас". До того Юнацтво ОУН мусить заправлятися вже тепер, до того має використовувати передовсім всі організаційні методи та існуючі молодіжні організації як СУМ, Пласт і т.д.

10. Юнацтво ОУН це вишкільна кадра, резервуар Підпільної Української Національної Революції. Тому ЮНАЦТВО зобов'язують зовнішні форми, подібні до військових форм, та військова карність. Зовнішні форми, як один із засобів виховання, тримають людину в постійній залежності

від певних усталених та зобов'язуючих приписів і норм, у стані певного постійно діючого примусу та в цей спосіб вбивають природні схильності людини до сваволі, розперізаності та анархізму.

Прирікаючи підпорядкуватися чомусь не особистому, але загальному, вищому, вціплюється в цей спосіб непомітно суспільні почуття. Вони постійно нагадують про відповідальність і тим чином розвивають та скріплюють волю, обов'язковість і керність.

Подразнюючи амбіцію чи почуття гордості молодой людини, штовхаємо її до росту, до тенденції звільнитися з обов'язку тільки слухати, але й здобувати право наказувати, до намагання вибиватись у юнацькій ієрархії щораз вище.

- II -

Доповнення до організаційних інструкцій:

а/. У всяких юнацьких і організаційних зверненнях до зверхника приймається поставу на "струнко" і вживається "Ви", без огляду на те, в якому товариському відношенні ми є до нього у приватному житті.

б/. Вживати слова "зверхнику", а не "провіднику".

в/. При зустрічі на вулиці чи в інших публічних місцях, коли не є загально відоме особисте знайомство юнака і зверхника, чи іншого юнака, вони з конспіративних оглядів себе не вітають.

г/. Навіть у приватному житті при кінцевих зустрічах чи сталому співжитті/спільному/ підпорядкований юнак дає своєму зверхникові належну пошану і першенство.

Підпорядкований юнак не сміє дозволити собі на нетакт, який підірвав би людську гідність супроти свого зверхника, або рівного собі становищем юнака, коли знає, що в тому самому товаристві знаходиться його підпорядкований.

г/. Зверхник це виразник ідеї і символ авторитету, тому віддаючи йому пошану-підкреслюємо свою поставу супроти самої ідеї.

Юнаки, що займають в ЮНАЦТВІ зверхні становища, як у приватному так і суспільному житті мусять бути взором УКРАЇНСЬКОГО ЮНАКА, бездоганного під кожним оглядом, - отже - щодо культурності, товарищескості, ввічливості, ідейності, обов'язковості, відповідальності, керності, стриманості і т.п.

д/. Юнаків обов'язує взаємна дружба, що виявляється у взаємній моральній і матеріальній підтримці і допомозі.

ж ж ж

"Для успішного завершення боротьби необхідна розбудова сильної української визвольної Організації - ОУН, яка своїми ідейними і організаційними впливами охоплює різні ділянки національного життя. Головне завдання ОУН - організувати і виховувати політичний актив, свідомий своїх завдань, формувати таку революційну політичну силу, яка постійно вестиме народні маси до боротьби за розвал московської імперії і побудову Української держави. Тому для членів ОУН систематичне підвищення інтелектуального й ідейно-політичного рівня, фахова підготовка до спеціальних завдань у процесі боротьби та державного будівництва - завжди актуальні".

/З Постанов IV ВЗ ОУН/

НАПРЯМНІ АКЦІЇ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Акції в обороні в'язнів відбуваються в рамках загальної акції в обороні України. Вони мають носити багатогранний характер, достосований до різних своїх і чужинецьких середовищ, які ми ангажуємо до акції. Акцію, яку веде Організація за допомогу інспірованих, чи творених нею Комітетів, оформлюємо політично в засадничій площині: немає прав людини без здійснених прав нації. Доцільно творити Комітети за здійснення національних прав України, якраз підкреслюючи національно-політичний комплекс. Це створить нову ситуацію в актуалізації питання державної незалежності України, за яку борються наші в'язні.

І. Політична постановка.

Нав'язувати до:

- а/ Богом даних прав кожній нації на її державну незалежність;
- б/ закономірного процесу розвалу імперії, а творення національних держав/Членство ОН збільшилося чотири рази від часу їх оснування/;
- в/ Деклярації ОН з 1960/72 про деколонізацію світу, про надання державної незалежності усім залежним чи колоніальним країнам світу;
- г/ Хартії ОН;
- г/ Резолюції Генеральної Асамблеї ОН з 20.12.1976 р., яка "схвалює підтримати збройну боротьбу, як засіб скинення колоніального панування, щоб здобути самовизначення, волю й національно-державну незалежність з'єднаної нації";
- д/ Закону Конгресу ЗСА про поневолені нації 1959 р.;
- е/ факту історичного існування української держави;
- є/ двофронтової війни України від 30.6.1941 року;
- ж/ Універсальної Деклярації ОН про права людини.

Вказувати на колоніальний характер УРСР, як російського генерал-губернаторства, російського Рейхскомісаріату: брак власної армії, існування терористичного апарату, керованого Москвою, брак вільних виборів, централізація в Москві цілого державного й партійного апарату, брак власних дипломатичних місій в чужих країнах і їх в Україні, стаціонавання окупаційної російської армії в Україні, яка разом з апаратом і військами КГБ здушує всякий волелюбний чин і намагання унезалежитися від Москви, яка є колоніально-імперіалістичною державою, що загартала й поневолила інші нації в СРСР і в сателітних країнах, де також стаціонують російські дивізії/Польща, Східня Німеччина, ЧССР, Мадярщина/, неможливість без збройного повстання унезалежитися Україні.

Політичні в'язні - українці - це не "критики режиму", як напр. Буковський чи Сахаров, або Солженіцин, але поборювачі імперії всякого режиму. Це повинні легко зрозуміти щойно визволені народи, якщо їм розкрити суть СРСР, як російської колоніальної імперії. Отже принциповий момент - це права нації, а додатковий чинник - Універсальна Деклярація ОН про права людини - може бути також використовувана у пляні засудження Москви за потоптання національних і людських прав, що їх шанувати своїм підписом і участю в ОН Росія зобов'язалася.

Нам ідеться про нову політичну постановку наших акцій, щоб скерувати увагу на національне поневолення. Це не значить нехтувати Універсальну Деклярацію ОН про права людини, але вказувати на неможливість її здійснення для людей поневолених націй, доки існують імперії, зокрема російська імперія. Для членів поневолених націй завжди існує подвійна неволя - імперіальна і режимна за всяких умов, без огляду на державно-устроєву форму нації-окупанта, яка може бути демократична для

нації-поневолювача, але для нації поневоленої - вона завжди є в її країні диктаторська чи тоталітарна - зрештою, мілітарний окупаційний режим - це завжди імперіо-колоніальний режим. Незвичайно важливе - це роз'яснення цього стану суцільної неволі члена поневоленої нації без огляду на режим нації-займача. Цим ми розвіємо ілюзії про можливість створення чи існування т.зв. демократичної російської імперії, яка ніколи не може заіснувати, бо ще в історії не було й не може бути демократичної імперії.

II. З а с я г а к ц і ї.

Стосована нами принципова політична постановка і мобілізація навколо неї також співзвучних з нами елементів на Заході, не заперечує й не виключає власної дії тих кіл на Заході, які ще не додумалися до нашої правди. Многогранність акцій, охоплення нею якнайширших кіл з цих позицій, на які вони спроможні, доцільна й необхідна, щоб взагалі заколочувати стабільність відносин і завжди далі розбурхувати протиросійські й протикомуністичні настрої. Ми використовуємо акцію Амнесті Інтернешенел, Міжнародної Комісії Юристів, різних Комісій прав людини, роз'яснюючи первопричину лиха: існування імперії.

Рік 1977 - це Рік політичного в'язня в російській тюрмі народів. З цього приводу треба пригадати такі дати:

5 вересня - день протесту в'язнів проти большевицького терору і день голодівки/в "річницю" створення ЧеКа - 5.9.1918 р./;

30 жовтня - день політв'язня і день голодівки.

Окрім них є ще дата постійного щорічного голодування В. Чорновола/12-го січня 1975/. В 1976 році в Європі був інтенсивно відмічений день 10 грудня - День прав людини, з приводу появи Універсальної Деклярації ООН про права людини. Заки буде проголошений День Націй, треба нам також на 10-го грудня ініціювати протестні акції проти російського колоніалізму й імперіялізму, проти насилля над правами людини й нації.

Останній квартал 1977 року - як Року політв'язня, повинен знайти многогранні форми протестного відзначування з вимогами ліквідації концтаборів і звільнення всіх українських політв'язнів, забрання окупаційних військ з України і т.п. Рекомендується брати до уваги вимоги з резолюцій Конференцій АБН і ВАКЛ, які оприлюднила наша преса.

Рік політв'язня мусить іти під кутом визвольної боротьби України, як фрагмент загальної акції. Це мусить бути Рік зусильного обвинувачення московських народовбивців за русифікацію, культуро-, лінгві-, етноциди, за економічний визиск і безоглядний варварський терор, за депортацію нашої молоді, за концтабори, психотюрми і ламання волі в'язнів хемічними й іншими варварськими методами, за нищення релігії й Церкви, скритовбивство патріотів, віруючих і передусім націоналістів, та за інші злочини російських колоніалістів і імперіялістів.

Рік політв'язня мусить бути також роком вшановування в'язнів героїв, як борців - прикладів для молоді, не лише як жертв окупанта, але передусім свідомих своїх цілей, ризикуючих задля ідеї України - воїнів-ідеалістів. Це має бути Рік культу героїки життя, Рік скріплення віри у перемогу правди України. Рік солідарности з борцями по тюрмах і концтаборах. Доки живуть, борються, страждають і гинуть герої, - живе вічно нація! Рік протесту це не Рік "м'явкань", але Рік ударів по окупантові методами й способами, гідними націоналістів-революціонерів. В центрі уваги треба ставити не тільки культурних діячів України, але передусім бійців ОУН і УПА, тих, що зі зброєю в руках воювали, тих, що у підпіллі воюють.

Видвигати Макуха, І. Ільчука, О. Більського, Ю. Шухевича, В. Мороза, С. Караванського і інших їм подібних.

III. Р і з н о р о д н і м е т о д и а к ц і й.

1. Масові революційні акції перед большевицькими місіями, станицями різного типу, походи по містах, з вимовними транспарентами, листівками і т.п. про УССД і розвал московської імперії.

2. Звернення до президентів Бразилії, Аргентини, Парагваю, Перу й інших антикомуністичних держав, де комуністи заговорники ув'язнені в тюрмах чи концтаборах, з проханням, щоб вони dokonували виміни їх за наших в'язнів: Юрія Шухевича, Валентина Мороза, Трину Сенік, Трину Калинець, Святослава Караванського й інших.

3. Здви́ги й Зустрічі різного роду мають видвигати гасла звільнення українських політичних в'язнів, їх оборону та засудження окупанта. В основному мають ставити в осередку національно-визвольну боротьбу України сучасного періоду.

4. Включення всієї громади, організацій, Церков, політичного й громадського, молодіжного і комбатантського, культурного і наукового, свого й чужинецького, харитативного й гуманітарного світу.

5. Мобілізація парламентаристів, науковців, культурних і політичних діячів західних націй в обороні України, у тому також наших політичних і релігійних в'язнів.

6. Відвідини катом народів, новим "вождем" типу Сталіна-Брежнєвим Бону, Лондону, Парижу, Вашингтону і ін. використати для бурхливих акцій і в обороні України, в тому для захисту наших в'язнів у Році політв'язня.

7. Міжнародна Конференція в Београді для "перевірки виконання гельсінських зобов'язань" є цинічною справою, обманом народів. Навіть Буковський заявив, що після Гельсінк погіршилося становище в'язнів. Не інакше було після започаткованої Кіссінджером-Ніксоном політики детанти і наближення/"конвергенції"/ та відвідин Ніксоном Києва, як старту до масових арештів в Україні. Не холодна війна, але детант сприяє тероріві окупанта. Ми не визнаємо гельсінських зобов'язань, що стверджують статус кво неволі, кордонів російської імперії. Проте ж використовуємо нагоду з'їзду західних державних мужів в Београді не ради "перегляду зобов'язань", але як чергову нагоду для оскарження Росії за злочини над народами і людиною. Маємо вимагати усунення причини зла, а не деяких її наслідків, бо Захід залишив неторкнутою первопричину, через що у принципі неможливо усунути жадних її наслідків.

IV. Д е р ж а в н а с у в е р е н н і с т ь У к р а ї н и - н а ш а м е т а !

В акції за визволення України треба вживати правильні термінологічні окреслення. Є шкідливим визначувати як мету визвольної боротьби України окреслення "право на самовизначення". Україна не бореться ані за самовизначення ані за право на самовизначення. Самовизначення включає альтернативну мету: державна незалежність, чи доміна, чи федерація, або продовжування стану колонії. До жадної нації світу ніхто досі не стосував принципу самовизначення, тобто паперового плебіситу для вибору котроїсь з альтернатив.

Україна самовизначилася як суверенна велика нація у своїй Київській великодержаві і завжди наново підтверджувала це плебісцитом крові. Хто сугерує нам, щоб ми висували тепер право на самовизначення України, ставить Україну нижче канібальських африканських племен. Тому ніколи не можна вживати терміну самовизначення чи права на самовизначення України як мети боротьби, але завжди і єдино: здійснення національно-державної суверенності і соборності!

Шкідливо й абсурдно вживати окреслення займання України як "совети", чи "советський імперіалізм". Як "ради" можуть когось поневолювати? Це втеча від терміну "москалі". Москалі поневолюють Україну, а не "совети". Чейже в "радах" є також українці, так само як в різних інших формах накиненої москалями системи життя, але окупант називається москаль, а не "совет". Немає також "советського", а є російський чи московський імперіалізм, імперіалізм московського народу, а не імперіалізм якихсь "советів", "рад". Таким самим безглуздом є вживати терміну "советський народ", тобто безоблачна меса, яка призначена на суцільне обмосковлення. Такого явища не існує, такого народу немає. Немає "російських" народів, а є поневолені/росіянами-москалями/ народи. Немає т.зв. не-російських народів, бо з того може бути висновок, що є і "російські" і "не-російські" народи в ССРСР. Є тільки один російський-московський народ, москалі, а інші - це поневолені народи, уявлені якраз російським народом.

Не окреслювати нашу сучасну національно-визвольну боротьбу "рухом опору", бо це деградує не лише повстанчі процеси двадцятих років, не тільки державницький період поєднаний з революційно-повстанчим, всенароднім повстанням 1941-1953 років, але теж і не віддає суті сучасних революційних процесів в Україні по через повстання в концтаборах 1949, 1953-1959, по через шести- і семидесятників, свідомих своєї української національно-політичної мети, глибоко вкоріненої у величньому традиційному українському минулому з притаманними нашій нації вартостями й якостями... Боротьба за державність і за питоменно український зміст усіх ланок життя є ідейно-політично й світоглядно, програмово й стратегічно цілеспрямованою офензивою революційною, національно й соціально, культурно і релігійно - визвольною боротьбою всієї нації.

Генеральна настанова: акції за визволення України мусять іти проти хвиль, не достосовуватися до сучасної політики детанту і конвергенції. Наша мета: не стабілізація ситуації в світі, а її розбурхування, скріплення ревізіонізму сучасних границь і революціонізація відносин з Москвою у напрямі зірвання політики співпраці з нею, з метою збройного конфлікту з Москвою, згл. підтримки збройної визвольної боротьби поневолених націй за їхнє визволення, як єдиної альтернативи до термоядерної війни.

/Скорочений текст/

Б. ПІДМОГИЛЬНИЙ

Бюлетень Проводу ОУН ч. 18/1977

НАПРЯМНІ В НАШИХ ЗОВНІШНІХ АКЦІЯХ

Перенесення наголосу на "свободу людині" замість незалежної держави, підкреслювання інших імперіалізмів як московський, згл. імперіалізмів, які загрожують Україні чи її союзникам - це опортунізм. Немає прав людини поневоленої нації без здійснення незалежної національної держави з народноправним ладом, але перше є держава, перше є нація! Ніодна поневолена нація світу не мала здійснених прав людини в ситуації національного уявлення. Альжирці, індійці, ірландці були поневолені демократичними імперіями, які мали в панівних націях демократичний лад, але права людини поневоленої нації не були здійснені в демократичній імперії, бо їх передумова права нації! Арафат, чи Де Валера, Пілсудський чи Гарібальді боролися за націю, а не одиницю, яка буде вільна, якщо нація буде вільна. ОН має не лише Універсальну Деклярацію прав людини, але має теж резолюцію про деколонізацію, до якої відкликаються африканці, азійці, палестинці, кудри, але не українці!

Хто ставить примат т.зв. громадянських прав перед правом нації на самостійність - заїде до єдинедримства. Немає прав людини української без прав нації української. Рух за людські права і імперії, в

тюрмі народів і людей - є блехманом. В російській імперії демократичного варіанту йдеться про права російської, а не української, чи грузинської людини. Перше право людини є незалежність її нації! Тому наші Нескорені засудили і відкинули "Демократичний рух народів СРСР/Росії, Прибалтики, України". Шукання спільної бази з росіянами на платформі захисту прав людини, а не нації й людини, є новим АКВБ, яке засудив і відкинув вже сл. п. Степан Бандера і Роман Шухевич окремими становищами.

Ми не відкриваємо фронту проти усіх імперіялізмів світу, бо заїдемо там, де заїхали наші соціалісти 1917 рр., спасаючи увесь світ спільно з Леніном, але не Україну як нашу ціль. Ми в етичному змислі є за самостійність усіх народів світу, але в політичному відношенні проти того імперіялізму, який поневолю Україну, чи їй загрожує безпосередньо. Від тих позицій, які визначили наші ВЗ ОУН, не сміємо відійти і розгубитися у визволювання усіх народів світу, а не України! Ані баски, ані ірландці навіть ніяком не згадують про Україну. Ми морально співчуваємо і симпатизуємо з їх боротьбою, але не включаємося в їх боротьбу, як вони не включаються в нашу, а беруть зброю з СРСР! Це дві окремі справи - моральне співчуття, а інше - активний політичний і дійовий фронт. Він у нас проти всякої Росії!

Шкідливо й недоцільно змішувати та затирати різницю між нашими Нескореними і дисидентами російськими. Одні стоять за розвал імперії, за національні незалежні держави, а другі за збереження імперії з виправками для росіян! Не можна включати в один чамбул національного борця Мороза і Ессеніна Вольпіна, чи Солженіцина, які є за збереження імперії. Є фальшиво й опортуністично примазуватися до російських дисидентів, уподібнюючи наших Нескорених до них, бо це є поличник для них, що терплять за національну ідею. Навіть Іван Дзюба писав про русифікацію, тобто імперіальний аспект СРСР, а не лише - "гуманний". Є фальш і опортунізм в тіні чи "світлі" російських дисидентів отримати окрушину для наших героїв! Це є зневага для них! Вони терплять за Україну, а ми хочемо зробити їх борців за тисячолітню Україну свідками Бгови!

Є фальш, опортунізм і шкідництво для української справи ставити наших Нескорених в тінь злочинця Троцького, вбивці Крутянських героїв, бо орди Муравйова йшли за наказом Троцького, який наспілку з Леніном знищив нашу Державу! Це злочин висувати гасло Троцького - "за советську незалежну Україну". Чому гасло злочинця - народоубивця Троцького, а не гасла Петлюри, Єфремова, Павлушкова, Коновальця, Шухевича, Бандери, Мороза, Красівського, Ільчука, Юрка Шухевича? Чому?

Це є малоросійство, меншевартість наша. Нехай німець скаже! Це теж почуття меншевартості, що наші люди воліють радше колишніх комуністів висувати, які помагали закріпляти неволю в Україні, як чистих, безстрашних націоналістів, які терпіли в нацистських і большевицьких, отже ворожих, окупаційних /теж тоталітарних/ тюрмах. Але зазначаємо, що однаково сиділи б ми націоналісти в демократичних чи тоталітарних російських тюрмах! Пригадуємо: Де Валеру засудив на кару смерти найбільше "демократичний" суд найбільше демократичної парламентарної демократії, матері парламентів - Англії!

Французька імперія друга найбільше демократична, вогнем і мечем давила альжирців, а хто творив кацети для бурів? Такі семі кацети мають для Мороза російські дисиденти!

Не включається в єдинонеділімський фронт, але висувати: а/ деколонізацію, б/ незалежність нації, в/ права нації, а не лише права людини! У нас хочуть, щоби ми воювали за палестинців, але не хочуть вчитися від них! Арафат каже: геть жиди з Палестини, геть жидівський/ізраїльський/ колоніалізм! А ми? Чому не кажемо: геть москалі з України, геть московський колоніалізм! Греки на Кіпрі не кажуть - дайте нам права людини,

але кажуть дайте нам незалежний Кіпр, або прилучення Кіпру//еносіс// до Греції!

Свободи людини немає без свободи нації! Ірландці кажуть: геть англійці з Ірландії! Баски: геть еспанці з Баскії! А ми: москалі дайте нам права людини! Нонсенс! Геть окупанти з України!

Наша молодь не сміє бути опортуністична, не наслідувати соціалістів 1917 рр., але вчитися від Міхновського: Україна для українців! Українці для України! Це т. зв. нове в постановці декого з молодих - поворот до злого з 1917 рр., а не поворот до Коновальця, Бандери чи Шухевича. Для декого з цих молодих Мороз це фашист! Бо в нього нація понад усе, навіть у знаменній промові Дзюби в річницю Симоненка - центральною справою нації! Вивчайте, молоді, її, а передусім Мороза, Бандеру, Донцова, Сверстюка! Зміст наших акцій мусить мати аспект деколонізації, змаг проти колоніальної імперії Росії, про що також є мова в резолюції деколонізації світу - ОН, і змаг за права людини, тобто коротко: за права нації і права людини! На цю тему були статті З. Карбо-вича чи Е. Орл. в "ГУ", або "Віснику". Їх треба вичити як вишкільний матеріал.

Молодь має йти проти хвиль, а не допасовуватися до тренду лівизни, має зі своїх позицій боротися проти російського імперіялізму і проти комунізму, а за націоналізм і не лякатися признаватися до нього, бо ж Мороз не лякається там в тюрмах і кайданах цього! Не лякається і Кра-сівський, який сказав: "Я націоналіст", ані Лукяненко, який сказав: що "якщо б я був єдиний українець у світі, то боровся б за Україну", а не за фіктивне людство! Вивчайте Мороза, Сверстюка, Остапа Невідомого, а навіть Дзюбу, а пізнаєте націоналізм як рушійну силу нашої доби!

жжжжжжж

"В основу української зовнішньої політики кладемо принцип орієнтації на власні сили. Цей принцип впливає з волі українського народу самому рішати про свою долю і своєю боротьбою за визволення засвідчити свою волю жити вільним, незалежним життям. Історія показала, що чужі сили, чи то зі Заходу чи зі Сходу, завжди намагалися використати українське питання для своєї власної мети, а прийшовши в Україну, навіть коли говорили про "визволення", то приносили з собою поневолення і колоніальний визиск. Це стосується до Росії, до Німеччини та до всіх інших чужих сил.

Свідомість власних сил української нації, їхня розбудова і скріплення підносять здійснення української зовнішньої політики до рівня партнерства. Власне вибір союзників за цим принципом виключає підпорядкування української визвольної справи та взагалі українських національних інтересів будь-яким чужим інтересам чи державам!"

З Постанов В ВЗ ОУН

Розділ - Українська Зовнішня
Політика.

ж ж ж

ЧОМУ ІДЕОЛОГІЯ?

Роль та необхідність ідеології в національно-визвольній боротьбі.

В 1845 році, Карл Маркс в своїм творі Тези Фюєрбаха заявив, що дотепер "філософи лише інтерпретували світ різними способами; суть речі є змінити його" /11-та теза/. Не будемо входити тут в дискусію щодо основних заłoженъ, з яких Маркс доводить до певних висновків. Все ж таки, здавалося, що ні один політично-зрілий, національно-свідомий українець не повинен випустити це відокремлене твердження з пам'яті, зокрема під сучасну пору. Вже минула пора розважливих міркувань без дії, чи різних порожніх інтерпретацій нашої зовсім непригожої ситуації. Надходить пора яка вимагає незламної рішучості та непохитної постави. Потенційно, це пора докірної зміни сучасного привабливого стану української державности. Але, основна міць цієї потенційности залежить від нас самих, від жоркості того градусу запалу та рівня готовості віддатись в цілості цій порі. Як не візьмемо керму цієї пори в наші руки, як не задекларуємо світові нашу завзяту, пробискаючу принциповість, ця пора переїде, змолотить, і задуже в болоті того, що минуло, а не осталося; історія нас перекресле, і відкине з пам'яті на віки.

Україна сьогодні знаходиться в стані боротьби, а московсько-більшевицька імперія перебуває в революційній ситуації, в якій ледве дає собі раду задержати реакційний, репресивний "статус кво". Цей боєвий революційно напружений стан заіснував, як вислід визвольних змаганъ поодиноких народів століттями поневолених Росією. Навіть в початкових зародкових стадіях цей стан представляє собою одну силу, яка творить актуальну внутрішню загрозу для дальшого існування найбільш жорстокої, народовбичої імперіялістичної машенерії - ССРСР.

Для нашої аналізи, з політично-наукової перспективи, вириняє ряд питанъ, які мають центральну вагу, щодо самого характеру нашої визвольної боротьби та вимагають глибокого розглядання, а саме - чому та за що боролись та далі боряться сотні тисяч, а то й мільони найкращих синів і дочок України, які є готові ціною життя здобути свою ціль. Це спонукало такий спонтанний, рішучий виступ українського народу проти неймовірного тотального терору московсько-більшевицького наступу? До чого стримемо ми сьогодні?

Всі ці питання є ідеологічного порядку, а відповіді на них теж належать у своїй цілості до сучасної ідеології нашого Визвольного Руху. В занадто спрощеному плані, мета нашої боротьби це Самостійна Україна. Ціла мережа нашої боротьби стремить до здійснення цього високоцінного ідеалу. Уся наша ідеологія та взагалі всі наші зусилля кружляють довкола цієї провідної ідеї. Тому не можна відокремлювати один аспект нашої визвольної боротьби та аналізувати його, як зоолог аналізує частини звіриноного тіла. Можна гловні зрозуміти функції частини якоїсь цілості лише у виїмковій сфері відношення тих складових елементів між собою та до тієї цілості. Іншими словами, можна відповідно проаналізувати нашу ідеологію та дійти до певних висновків, щодо її завдання лише у відношенні до цілого комплексу політичної проблематики, яка стосується до нашої визвольної боротьби. Ця боротьба це синтез ідеї й чину, отже не є доцільно відокремлювати ці дві інтегрально-складові та нерозривно-зв'язані частини нашої боротьби чи роздрібнювати на атомні елементи.

Дещо парафразуючи цитату Маркса, - нова ідея сама собою нічого не міняє й нічого не творить; лише цілковито віддані носії - Апостоли тієї ідеї, які ставлять її на грані революційного змагу зі старим, чи евентуально перестарілим комплексом світових ідей зможуть вчинити докірну зміну в світі, та тим самим створити нове життя. Цитуючи в. п. Голову Проводу ОУН, Ярослава Стецька - "Відвага і здетермінованість захищати правди своєї іври, свої права й ідеали, притаманні своїй нації сьогодні більш потрібні, ніж будь коли. Правда перемагає не сама собою, але тоді коли перемагають її носії, що готові ціною життя захистити її." А Валентин Мороз поставив це так: "Ідеї не до-сять. Ідея гола і суха - потрібне живе її втілення. Істину знають - треба віри." /Серед Снігів/ Мабуть, цей елементарний предмет віри буде являтися тим рішачим фактором, який буде в останній мірі де-термінувати чи Україна зникне з лиця світу, або чи вона проблизне, як колись проблизало раннє сонце на золотoverхних бань Св. Софії і київських Золотих Воротах. Віра це сила. Віра у власні сили, віра у нашу остаточну перемогу, віра у нашу правду, - це суть української визвольної боротьби.

Виходячи з таких вступних заłoженъ, можна глибше вглянутись в завдання і роль ідеології в нашій визвольній боротьбі. Але, насам-перед доцільно було б подати чітке означення терміну "ідеологія". Слід зазначити, що ідеологія і світогляд це два окремі терміни, які, як явища духового життя, різняться своїм обсягом і змістом. Світогляд - це "філософія життя людини", її "погляд на світ", як це німецькі філософи 19-го століття оточили своїм висловом "вельташаунг". Світогляд складається з ідей та уявлень які служать відображенням дійсності і відзначають співвідношення між людиною і світом. Завданням світогляду є визначати для кожної людини її життєву позицію та орієнтацію чи погляд на життя з тієї позиції. Щойно в цьому останньому аспекті світогляд набирає прикмет ідеології. Степан Ленкавський добре окреслив це відношення, ствердивши, що світогляд це "перша стадія кожної ідеології тоді, коли вона охоплює і оформлює течії, що нуртують у душах покоління, яке шукає нових шляхів." /Філософічні Підстави "Націоналізму" Донцова, Розбудова Нації, ст.4-8, 1928/

Ідеологія, натомість повинна подавати чітку структуру пізнання чи радше формулу ідей, якою людина спостерігає та інтерпретує власний світ та тим самим збагачується духово. Ідеологія служить свогорода люпою; дивлячись через ню, людина є спроможна унапрямувати свій життєвий шлях і може поставити увесь комплекс світових вартостей у правильному, ясному фокусі. Ідеологія це мабуть решето в якому замішані всі первісні течії людського думання, а лише вибрані переходять і є засвоєні в душі людини. Відомий сучасний політичний теоретик, Ганна Арендт, називає цей політичний феноменон "шостим органом чуття" людини.

Поза різними матеріальними, природними потребами, людина потребує наснаженої віри в саме значення й долю свого існування. Цей елементарний, стихійний предмет віри діє, як інтегральний сполучник всіх людських компонентів кожного суспільства, тим самим надаючи тому суспільству особливий тон і візію майбутнього життя. Кожний член даного політичного суспільства мусить бути просякнутий вірою в таку спільну візію, щоб те суспільство перетворилося в якусь ідентичну цілість і таким чином зуміло довше проіснувати.

Взагалі кожне політичне суспільство твориться на основах такої

сильної, спільної віри. А в цьому змислі, як каталізатор віри, ідеологія є важливою, бо вона подає візію, яка в кожній людині, членові якогонебудь суспільства, прагне перетворитись в предмет віри. Як це англійський філософ Едмонд Бурк слушно зауважив, політичне суспільство це щось більше чим якась утилітарна асоціація оснований на контракті /як це твердив Гобс/. Сила всякого суспільства полягає в його спроможності витворити в собі динамічну атмосферу ідеологічної послідовності та зв'язаності, з яких твориться палке почуття спільного стремління до вершин, до спільної мети. Ця зв'язаність менше полягає на "інтересах", а більше на культурних і традиційних надбаннях даного суспільства; менше на хвилових мотивах, а більше на віковичних, століттями розроблених духових вартостях.

Тоді коли світогляд охоплює ряд ідей, які за своїм характером можуть бути, між іншим, соціологічні чи онтологічні, ідеологія є здебільше політичного настрою. Її можна окреслити як ідеї в дії. Політична ідеологія це система вір, яка пояснює та виправдує вибраний політичний напрям для суспільства /чи то існуючого, чи лише пропонованого/ і подає стратегію /процеси, інституції, програму/, якою можна досягнути бажаний устрій. Кожна ідеологія, яка представляється всеохоплюючою, повинна в собі подавати інтерпретацію минулого, пояснення сучасного, та візію budouчого світу.

Але сьогодні ідеологія, з різних причин, має деякі несмачні, та й навіть зловісні супровідні значіння. Ідеологія є занадто неправильно пов'язана з побояваним наступом будь-якої тоталітарної системи, як напр. Гітлер та роля Гебеляса в нацистській Німеччині; чи Сталін з його звироднілою агітацією-пропагандою /"агі-проп"/; чи Мао Це Тунг з його т. зв. культурною революцією. Навіть Маркс твердив, що ідеологія це лише спритно видуманий спосіб затемлювання репресивного характеру капіталістичного суспільства. Під таким розумінням, домінуюча класа уживає деякі популярні ідеї, щоб фальшиво зраціоналізувати існуючий економічний уклад суспільства, тим самим фальшиво виправдувати свою привілейну позицію в тому ж суспільстві. Але Маркс, з примусу та задля вигідності, не враховував те, що його філософічно-політична думка сама в собі творила ідеологію, ціллю якої було знищити усі ідеології. Це ж явне логічне противоріччя.

Деякі сучасні політичні теоретики навіть твердять, що ідеології, як політичні явища вже добігають свого кінця та в ніякій мірі не будуть відігравати таку провідну роль, як в 19-ому столітті, який був визначений "Віком Ідеології". Але, такі погляди є обґрунтовані на значно багряному фундаменті тому, що уникають і просто ігнорують, знову з певних причин вигідності, ряд доказових ознак з анналів історії, які ясно вказують на унікальний характер та, що важніше, на виїмкову роль ідей в самому оформленні кожної цивілізації, чи історично-політичної епохи, і як вирішально-інтегральні витичні кожного революційного подвигу в історії людства. Своєю динамічністю дотепер революційні ідеї були тими незаступимими промоторами основних змін в політичному, суспільному, а навіть в економічному укладі сил у світі. Зазнавши відповідно реакційну, незворушливу барикаду перестарілого комплексу вартостей, такі ідеї ставали головними спричинниками великих криз світового масштабу. А щойно після такого всеохоплюючого, проникнутого до самих основ зудару протилежних ідейних світів творилось нове життя. Ідеї отже творять і тим самим є продуктом цього нового світу. Ідеологія це конкретне відображення цього природнього прагнення в людині вперше творити, а потому засвоювати ці "потрясуучі ідеї"

в житті. За висловом німців, вони означають дух кожної епохи - "цайтґейст".

Іспанський політичний філософ Хосе Ортеґа-і-Гассет у своєму творі Бунт Маса /1930 р./ твердить, що з приходом ХХ століття витворилося нове явище т. зв. масової людини, цебто тип з "масовим інтелектом" - продукт переіндустріалізованого життя. Характерним такого інтелекту, чи нової людини є її хаотичність. Якось дивно називати такого пластичного, безхребетного типу істотою. "Воно" само не знає звідкілля вийшло, де знаходиться та кудя прямує. Але, всюди де знаходиться, "воно" носить в собі безмежний потенціал перевернути світ саме через свою кольосальну масовість. Саме тут знаходиться неймовірна сила ідей та безпосередня необхідність ідеології. Вячеслав Липинський зрозумів важливість ідейних вартостей у сучасному переіндустріалізованому світі, коли писав свої Листи до братів-хліборобів /1926/, де він зазначив, що "маса без ідей, без волюнтаризму, попадає в тенденції соціального фаталізму." Ідеї мобілізують маси своїми емоційно притягючими аспектами в певну ідентичну цілість. Ідеї надають напрямок сліпій масі, подаючи вияснення, візію, систему, способи, і тон у змагання за чимсь кращим. Ідеологія є носієм певних цінностей.

Суспільство не витворило в собі ознаки елементарного ідейного ґрунту, остається далі якимсь аморфним тілом, просякнутим повною інертністю і власне тоді небезпека тоталітарного наступу стає більш дійсною. В тоталітарній системі, людина стає машиною, яка автоматично виконує функцію за наперед усталеним порядком. Валентин Мороз добре зрозумів це явище, котре він назвав "ґвинтиком" у своєму есеї Репортаж із Заповідника імені Берії. Але за словами Мороза "людина - це антипод автоматичній програмовості." /Мойсей і Датан, 1969 р./

Славний сучасний науковець Ерик Фромм в своїй книжці Втеча від Волі /1941 р./ твердить, що людині цього масового типу легше зректися своєї особистості і втопитися в привабливому тоталітарному морі, де всі відповіді є наперед виготовлені штучно сфабрикованим способом та навіть не треба напружуватись тим, мовляв, проклятим процесом думання. Натомість людина, яка прийняла та засвоїла певні ідеї, як аксіомні, незмінні вартості життя, бере на себе значно великий ризик тому, що збуджує, а навіть дразнить свій природний інстинкт про суть свого існування. Цей процес думання є невловимо небезпечним тому, що не всі питання та й дуже рідко є готові відповіді і людина за ними мусить пильно шукати. Саме можна сказати, що життя це шукання, це постійне стремління. Словами Івана Франка - "Лиш Боротись - значить жить!" /Вівере Мemento/.

Отже, перед кожною раціонально думаючою людиною стоїть тонка, але чітко відмежована границя вибору: або позбутись розкошів життя й особистої ідентичности, що нею характеризується кожна жива людська істота, а саме свого імпульсу до думання, і треба зазначити, що це є легша дорога; або відважно прийняти цей життєвий бій разом з внутрішньою конфронтацією різних, часом протилежних, течій й одночасно присвоїти собі ту первісну ознаку людини - її особливий індивідуалістичний підклад ідейної творчости. Коротко, ідеї уможливають діяльне, чи навіть раціональне співвідношення людини і її світу. Висновком цього всього є, що до певної міри кожна людина являється свого рода ідеологом тому, що вона думає, а опісля творить ідейні вірування, вважаючи їх незмінними. Знову пригадується відоме твердження французького філософа Декарта "я думаю, отже я є".

Людина не може існувати в якомусь замкненому вакуумі, тим більше

думати в ньому. Серед таких умов ідея стає інертною. Людина не лише мислить про політику; вона мислить в самому ядрі тієї політики. І тому ідея постійно розвивається і знаходиться в стані динамічної раціональності. Політична ідеологія це віра й дія /"Ідея і Чин", Горновий/ в політиці. Політичні вірування та чини взаємно в'яжуться і переплітаються своїм обсягом і змістом. Ідеологія – це ідеї в дії, і тому вона вибухає як нове політичне явище з кожним разом свого конкретного вияву. Ідеологія не може бути лише інформативним інструментом, але, передовсім, формативним явищем. Властиво, ідеологічний фермент є найбільш запальний в такому суспільстві, яке знаходиться в фатально нестерпимих обставинах, напр. СРСР/. Ідеї мусять постійно розвиватися, щоб одержати запальну динамічність ідеології.

Успіх кожного бойового змагу, чи політичного руху, включно з українським національним рухом, його сила та історична роль, залежить від динаміки його ідейного підкладу і людських кадрів. Так як ідеї творять тривалі вартості, найкращі ідеї не спроможні формувати життя, доки не знайдуться їхні носії, апостоли, шляхетні борці, люди сильних характерів, віри, запалу, посвяти і чину, або за висловом Валентина Мороза, ті "одержимі" "аристократи духа". Ідеї є незмінні а людські кадри стійкі. Динамізм даного руху виявляється в його спроможності постійно поповнювати ряди свого членства новим активним приростом. Це є ґрунт для дальшого розвитку того руху, що має першорядне значення зокрема для революційно-визвольного руху, який постійно знаходиться в обставинах боротьби та поносить великі втрати в своєму людському складі.

Чим більш жорстока боротьба, тим більш жертв і тим більш якість характеру, субстанція одержимості, цілковита відданість справі стають рішучими. Але вирінає питання, як саме здобути такий високий рівень відданості? Ось власне, чому ідеологія! Революційний рух мусить бути наскрадений сильно пориваючими ідеалами, високим ідейним напруженням, "апостолським горінням" /Мороз, Серед Снігів/, а не лише порожніми фразами. Ідея мусить перетворитися у віру і тому ідеологія.

Як це вже вище було згадано, Маркс, первісний представник т.зв. матеріалістичного комплексу ідей і течій, твердив, що домінуючі ідеї кожної епохи все були ідеями її домінуючої класи... А ці ідеї були остаточно визначені особистими інтересами /Німецька Ідеологія, 1846/. Але цілу свою філософічно-економічну систему Маркс спер на системі "діалектики" німецького філософа та політичного мислителя Гегеля, якого сьогодні визнають, як передового представника "ідеалістичної" течії, яка зовсім суперечить якимнебудь матеріалістичним теоріям. Ось який ж дивний парадокс – матеріалізм збудований на ідеалістичному підложжі. Це ж явний абсурд.

З ідеалістичної точки зору, на питання, що є мотором історії, Гегель дав таку відповідь: Історія твориться та перетворюється неблаганим процесом конфлікту ідей. Цей конфлікт, чи т. зв. суперництво ідей, або, як це Гегель представляє, протилежне відношення між тезою і анти-тезою витворює нову та вищу "ідею саму в собі" або синтезу. Логіка синтезу перевищує виключно наукову логіку аналізу. Історія це низка революційних процесів, кожний з який починається з "потенціальністю, яка намагається себе зреалізувати". Ця потенціальність знаходиться в постійному русі та стремить до того, щоб "себе розвинути дійсно до тої міри на яку дозволяє рівень цієї потенціальності" /Філософія Історії, 1825/.

Такий постійно-пориваючий процес провадиться аж поки неминучо дійде до остаточної максимальної ідеї, а саме ідея нації, а що більше, нації завершеної в державній системі. Національна держава є духовним втіленням, за словами Дмитра Донцова, національної "волі до життя" чи "волі до влади". Донцов очеркнув цю "волю" як стихійну нерациональну силу, "безпричинну" й "безмотивну", "ціль в собі, рух, що не залежить від об'єкта, але шукає його собі" /Націоналізм, 1926 р./.

Ідея нації: В результаті, субєктом всієї історії є нація – феномен одночасно унікальний та об'єктивний. Кожна нація має свій окремий, самостійний дух, який є виявом індивідуальності та окремішності тієї нації. Дух нації це ознака співзвучної єдності її культури, її релігії, філософії, творчого мистецтва й моральності, які взаємно співдіють. Це є той чинник який надає ясний напрям кожному суспільству вже в його зародкових стадіях. Цей основний елемент є вирішальний до тої міри, що він творить суспільство. Цей дух спрягає усі складові елементи нації в одну органічну цілість від якої залежить життя і форма тих елементів. Тарас Шевченко добре зрозумів цю вічну органічність нації, коли писав своє "Послання – до живих, мертвих і ненароджених земляків". Цей вислів вперше вжив англійський політичний мислитель Бурк і французький філософ Руссо. Політично-філософська думка Руссо була одна з головних каталістів французької революції в 1789 році, яка є широко визнана як кульмінаційна точка першого етапу в розвитку націоналізму в Європі. Пізніше німецькі філософи Гердер і Фікте перебрали цю ідею та далі розробили теорію "органічного націоналізму". Гердер в своїх творах поставив особливий нагиск на необхідність "культурної різноманітності" в світі, а Фікте, в своїх Адресах до німецької нації видвинув тезу "національного самоздійснення"; що кожна індивідуальна "воля" мусить злитися з самою "волею органічної нації – держави".

Спираючись на певні заложення Фікте, Донцов твердив, що національна ідея складається з двох частин: "з ясно сформульованої мети, з образу ідеалу, до якого стремить національна воля і з самої волі, з чуттєвої сторони, з національного "еросу" емотивності" /Націоналізм/

Не можемо уникнути цього чуттєвого елементу "емотивності" в душі нації. Відомий жидівський зіоніст Ахад Га"ам заявив, що нація є те, що кожна особа відчуває в своєму серці". Кожний знаходить якусь виїмкову рису в своїй нації, якою може гордитись. Мацціні вказував на деякі унікальні географічні ознаки Італії; Тілак в Індії наголошував посвяту індійського народу для їхнього бога – Калі; а Блайден в Західній Африці наголошував аспект "чорноти і духовости" африканців. Виринає питання – чим може гордитись український нарід? На це Валентин Мороз відповів так: "Для нас вже стало традиційним нарікати на свою слабкість. Насправді ж Україна показала унікальний приклад сили. Інші народи в наших умовах давно зникли стали Провансом. А ми – витримали! Яка ще заборонена мова дала таку багату літературу?... Це й є основою дивовижної української твердості знаходити силу і надію в собі, бути незалежним від зовнішніх джерел сили і надії. Заповідь Григорія Сковороди – "шукай все в собі!" – знову і знову оживає в українцеві." /Серед Снігів/

Національна ідея, як твердив Донцов, не може бути якимсь штучно сфабрикованим наслідуванням чужих зразків на те може бути абстрактною побудовою-теорією чи доктриною. Подруге, ціла нація, як органічне тіло, не є спроможна формувати свою національну ідею. Властиво це важливе завдання спадєє на "ініціативну меншість" в кожній нації. Словами

Донцова, "...суть цієї меншости та її роля в усіх громадських гуртових одиницях та сама. Це група, яка формує не ясну для неусвідомленої маси ідею, робить її приступною цій масі і, нарешті, мобілізує народ до боротьби за цю ідею". /Націоналізм, 1926/

Кожна нація мусить розгорнути свій унікальний вклад як побудовий чинник в остаточному довершенні цивілізації. Шлаєрмахер, німецький філософ 19-го століття, твердив, що сам Бог "призначив для кожної нації окреме завдання на світі". Нація сама себе визначає. В даному моменті історичного процесу вона переходить в період самосвідомості. А кожна людська істота черпає свою власну самосвідомість із повновистарчайного джерела національної свідомості та на основі того формує і реалізує своє "я". Словами сучасного українського поета, Миколи Кульчинського - "Пісне моя українська! Моя муко, моя любо, моя згубо. Ти народила на світ мою свідомість, випестила і понесла в безкраї страждань і радощів. Почувши тебе на чужині, линув на твій поклик, бо то був поклик крови. Замирає і надрібнішим нервом всмоктував твою жагу, твій смуток, твій біль і твою впевненість. Довкола зникло все, бо в ньому була ти. Я жив тобою, кохав тебе і піддавався тобі. Ти дала мені хвилини, що стануть мою вічністю, стала сенсом мого існування."

Перебіг життя кожної нації це постійна боротьба за своє існування з ініціативи самої нації. За словами Мороза - "немає ніяких прогресів, які автоматично гарантували б нації право на існування. Нація може жити тільки тоді, коли є люди готові за неї вмерти..." /Мойсей і Дітан/ Активною боротьбою нація підноситься до вершин та досягає максимальний рівень своєї потенціальності. З приходом державності, нація себе здійснює в повноті своєї унікальності. Щойно тоді кожна особа, яка являється складовою часткою нації, може стати дійсно вільною тому, що її воля стає виявом волі її незалежної національної держави. Протягом свого завершення, на грані самодержавності, кожна нація вносить свій питомий вклад в довершенню вищого світового духа, а що більше, коли так ставимо справу, треба нам зрозуміти, що культура відіграє ролю політичного чинника, зокрема для поневоленої нації, яка ще на дорозі до самодовершення. Звідси й велика потреба плекати національні традиції тому, що вони є найкращою зовнішньою ознакою вічності та непоборності кожної нації.

Дотримуючись стисло вищеподаного постулату, що новий світ ідейних цінностей перемагає перестарілий ідейний комплекс лише з приходом великих неминучих потрясень, доцільно було б тепер поставити таке питання: як це стосується до національно-визвольної боротьби українського народу? Чи наш визвольний рух, за словами Петра Полтави, має бути "епілогом минулого, яке відмирає, чи прологом майбутнього, яке лише народжується і перемагає і якого жодна сила не зможе зупинити на його шляху вперед аж до повної перемоги." /Концепція Самостійної України і основна тенденція політичного розвитку сучасного світу, 1955/

Безсумнівно, найбільш рішучою та потрясаючо-рушійною ідейною силою в сучасній історичній епосі є ідея нації, яка під кожним оглядом зовсім суперечить будт якій загальній імперіялістичній течії чи то буде Метерніха система т.зв. великих держав чи система "бальянсу сил" Бісмарка, чи теж тоталітарно-теористична система Сталіна і Гітлера, чи врешті політика "відпруження" і "мирного співжиття" Хрущова і Брежнєва або "детант" Кісінджера. Дійсно довгий цей список. Однак, кожна імперіялістична потуга мусіла нарешті поступитися перед сильним тиском поневолених народів, не зважаючи на матеріальні чи

фізичні засоби чи збройні сили цих імперіялістичних потуг, на розвинену техніку їхньої імперіялістичної машинерії. Великі імперії, просякнуті націоналістичними ідеями, не змогли втримати перестарілий, репресивний та реакційний "статус кво" і так розсипалися процесом розкладу зсередини, хоч матеріальних засобів народи поневолені майже не мали, коли не враховувати самого людського потенціалу. Отже, ідейна якість духової сили виявилася більш сильною, потужною зброєю в порівнянні до виключно мілітарної.

І так англійська, німецька, французька, еспанська, португальська і австро-угорська імперії мусіли капітулювати, бо так вимагав тодішній "цайтгайт" — дух часу, ознакою якого була ідея нації. Осталася лише одна, а то й мусово остання, проте найбільш жорстока, народовбивча імперія в світі — московсько-більшевицька. Це є одинокий залишений анахронізм сучасної доби історично-політичного розвитку людства, який вимагає остаточної розв'язки.

У зв'язку з тим, Україна та візія Вільного Києва представляють в собі найсильнішу, рушійну, революційну силу, якою є українська національно-визвольна боротьба, що містить в собі найбільший потенціал, як каталізатор неминучого розвалу цієї ж "останньої імперії".

Україна не лежить на якихось переферіях ширшого укладу світових сил. Наша доля не рішатиметься в результаті змагу між великими суперпотугами за панування над рештою світу, а мабуть навпаки: Воююча Україна сьогодні вибухає в самому ядрі зіткнення між двома діаметрально протилежними світами. Та що далі, Вільна Україна є суть самого того ядра. Вона під сучасну пору являється найвищою апотеозом ідеї нації. Україна, за словами Мороза, це є "квітка, що виростає серед снігів", "квітка ломи-камінь". Поет-шестидесятник, Василь Симоненко, відмітив це в своїй поемі, "Задивляюсь у твої зіниці", де він пише так:

"Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права."

Ясна ж річ, що сучасна московсько-більшевицька імперія це вже високорозвинений колос і не легко його розвалити. Але нам треба присвоїти та вже врешті збагнути вповні, що цей колос-імперія є збудований на значно слабому, багрянотому, чи радше, скривавленому фундаменті тому, що це є тюрма багатьох поневолених народів на чолі з Україною, в яких є посаджена іскра волі. Полум'я цієї іскри загриває серце кожної національно-свідомої людини. Але, характерне такої іскри те, що вона жає і ще далі живе своєю постійно зростаючою ясністю та жаром. В такому стані постійного "апостольського горіння" /Мороз/, в якому тепер знаходиться СРСР, лише є потрібний сильно-потрясаючий грім, щоб видав з себе одну тільки іскру, а з неї спонтанно спалахне пожежою революція. Зударні хвилі цього грому відчуватимуться по цілому світі. А ця іскра це візія Вільного Києва; цей грім це Воююча Україна; ця пожежа це спонтанні одночасні революції поневолених народів СРСР. Внутрішніми, вже започаткованими, революційними процесами, на основі візії Вільного Києва, система СРСР, цей колос-імперія, ця "остання імперія", моментально розпадеться на самотійні, національні держави.

Однєк, московські тирани взяли тепер за спосіб. Щоб втриматись, вони зрозуміли, що мусять вести ідеологічний наступ та психологічну боротьбу проти всього вільного світу, проти національної ідеї

та національного правила життя. Вони примаскують цей підступний наступ неприродним "советським комунізмом" завитим у порожні клявзулі "советської конституції" та "демократичного соціалізму". Висновком цієї замаскованої психологічної офензиви є сучасна політика "відпруження" або "детанту". Саме тут для нас і для нашої визвольної справи відповідь на питання, чому ідеологія. Тому вона, щоб матеріялістичному, фальшивому світоглядові, воюючому безбожництву протиставити, на грані вирішальної смертельної боротьби, національний примат організації світу, ідею нації, героїчне християнство і шляхетну духовість Воюючої України. Іван Дзюба в своєму творі Інтернаціоналізм чи Русифікація /1965/ писав так: "Бувають епохи, коли вирішальні битви проводяться на площині соціальної моралі, громадської поведенки, коли навіть елементарна людська гідність, опираючись брутальному тискові, може стати важкою, бунтівною, революційною силою. До таких епох, на мою думку, належить і наша епоха... Ось чому, може, ніщо інше не має зараз такого значення, як висота громадської поведенки."

"Київ проти Москви" - це є боротьба між двома діаметрально протилежними світами. Ідея нації перемаже лише тоді, коли буде пройнята, за висловом Донцова, духом "романтизму", духом, що ставить як примат життя кожного українця, бути завжди готовим на самопожертву і до змагу духового і фізичного за власний світ, "за власну вічну правду". Це "національна місія" кожного з нас. Щоб перемогти, ідея "мусить перетворитися в почуття", стати "предметом віри". Валентин Мороз поставив це так: "Апостоли! Апостоли потрібні сучасній Україні, а не ситі пристосуванці - "реалісти" з їх аргументами! Ні один духовий переворот не відбувся без апостолів. Сучасне українське відродження також не можливе без них." "Українське відродження потребує людей нової якості, аристократів духу. Ми звикли по-плебейському реготати над словом "шляхта" і забули, що від нього походить також "шляхетність". Найбільше лихо України в тому, що постійні лихоліття зробили з нас націю плебеїв. А будівничі якості може мати тільки аристократ." /Серед Снігів/

Ідея постійно розвивається і знаходиться в стані динамічної діалектики. А щоби українська ідея знайшлася в такому пориваючому стані, вона мусить бути пройнята духом віри, "палахкотінням одержимості", "апостольським горінням". /Мороз/ Українська ідея, візія Вільного Києва, це сьогоднішня революційна дійсність розвитку могутніх сил у світі. Словами Івана Франка - "ми пролог, не епілог."

А. ПЕРУН

ж ж ж

"НЕСКОРЕНІ ДІЯЧІ УКРАЇНИ ПРАГНУТЬ ВСТАНОВИТИ В МАЙБУТНІЙ СУВЕРЕННІЙ УКРАЇНІ СПРАВЕДЛИВИЙ НАРОДНОПРАВНИЙ ЛАД, ЩО МАЄ ЗАСНОВУВАТИСЯ НА ВІЛЬНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЛЮДИНІ, ВИРАЗНО ГАРАНТУЮЧИ ЇЇ ПРАВА. ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ ЛЮДИНИ СТАНОВЛЯТЬ НЕРОЗРИВНУ ЦІЛІСТЬ. СПРАВЕДЛИВИЙ ЛАД ВИКЛЮЧАЄ ДИКТАТУРУ, ТОТАЛІТАРИЗМ, ТЕРОР І ПАРАЗИТИЗМ. ПАНУВАТИ МАЄ ПРИНЦИП НАРОДНОПРАВНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ".

З ПОСТАНОВ V ВЗ ОУН

Семен Антей

ЗВОРОТ ВІД ОБОРОННИХ ДО НАСТУПАЛЬНИХ ПОЗИЦІЙ

/Актуальний вишкільний матеріал для Юнацтва ОУН/

Під кінець 1971 р. в Москві зробили дуже важливе рішення щодо дальшої політики у відношенні до поневолених націй. Вирішити треба було питання: чи на першому місці ставити зовнішньо-пропагандивний аспект, а саме - представити Советський Союз як державу, що лібералізується, що не буде більше вести агресивної завоюницької політики і яка готова буцім то відступити від тоталітарного комунізму та перейти на позиції демократичної толеранції різномислячих, аж до пошанування деяких людських прав. З другого боку важили питання поставити на першому місці радикальний розгром національно-визвольних протимперських, протиединонєдлимських рухів і т.зв. дисидентів, які-то обидві тенденції були в 60-тих рр. в постійному рості. Рішення в сторону другого підходу означало б затрату ідейно-пропагандивного обличчя, що його хотіли досягнути в світі т.зв. десталінізаторські кола.

Рішення випало в сторону другої пропозиції. В наслідок цього Москва дійсно потерпіла дещо в колах французьких та італійських комуністів, в деяких жидівських і ліберальних колах і взагалі в русофільських і советофільських. Зате Москва завдала тяжких ударів національно-визвольним рухам уярмлених народів, а зокрема українському. Але ці удари не зламали визвольної боротьби - ОУН і визвольний рух в Україні далі постійно в наступі, овіяні оптимізмом щодо дальших успіхів. Так було і закордоном під кінець 60-тих і на початку 70-тих років. Але тепер ми тут затратили дещо з агресивності та авангардного духа. А в декого серед еміграції завважається деяка байдужість, мінімалістична тенденція, підкреслювання т. зв. людських прав, перенаголошування зберігальних аспектів еміграційної дійсності чи навіть перехід до буднів приватного життя.

Мусить наступити зворот у нашій настанові: від оборонних позицій мусимо перейти до наступальних. Не говорім лише про "оборону" політв'язнів, про "оборону" Церкви, про "оборону" людських прав. Діймо офензивно, наступаймо, демонструймо, вдаряймо ворога твердо й безоглядно. Виявляймо більше віри в незнищимість української нації, більше підкреслюймо нашу національну гордість, так як крайовий публіцист, який в одній промові заявив: "Я хочу звернутися до вас, євреїв, як українець - як член української нації, до якої я з гордістю належу". Замість наголошувати партикулярні справи тієї чи другої установи, однієї чи другої групи, більше наголошуймо проблеми визвольної боротьби і долю цілої нації. Саме так ставлять справу наші провідні діячі в Краю. Ось приклад:

"Не Ермітажем і не Лювром славна/Україна/
Та твій Ейнштейн ще буде в світі цім!
Пливла б Дніпрова течія держава..."

В автора ні краплі національної меншевартости за теперішній стан своєї нації. Він розуміє, що такий стан є наслідком бездержавності. Тому він ставить у центрі здобуття державності, щоб "плила Дніпрова течія державна", бо тоді будуть відомі наші світової слави учені, генії, мислителі, появляться великі культурні твори й осередки.

Повищі розважання особливо актуальні для ОУН, кожного її члена і юнацтва. ОУН завжди була елітарно-провідницькою організацією, її члени завжди були найприкладнішими патріотами, найжертвовнішими націоналістами. Елітарність у зміслі селективності причинялася і в 30-тих і в 40-вих і в 50-тих рр. до того, що ОУН - бандерівці були фактичним авангардом народу в його боротьбі за державне визволення. Так є й тепер в Краю і так має бути і тут.

Ми в західньому світі концентруймо нашу увагу на ті чинники, які максимально причиняються до того, щоб ОУН і тут була й надалі авангардом національно-визвольної боротьби. А тому треба ефективно протиставитися тим силам, які діють проти нас. Це є:

1/ різні ідейно-духові єдиноділимські кола на Заході, які не є заінтересовані в ліквідації російської імперії, але єдино бажали б лібералізувати і примирити;

2/ нова еміграція з ССРСР, яка вивисує аспект "великого російського народу" й деградує українську і інші поневолені нації до ролі підрядних чи недорозвинених націй, які згідно з їхньою пропагандою мусять завжди бути в орбіті "старшого брата", і тому ця еміграція наголошує лише антирежимні ідеї, а замовчує національно-визвольні;

3/ політика детанти чи пак поділу світу між кількома бльоками чи потугами, між якими хочуть задержати стан миру на основі існуючих сфер. Така політика є на ділі проти визволення поневолених народів, хоча й не заперечує в засаді ідеї волі, але й не буде ангажуватися з допомогою національно-визвольній боротьбі. Такі політики, як Гелмут Зонненфельдт, неначе модерні Пилати, наперед вже дораджують визвольним націоналістам у російській імперії скапітулювати і примиритися з панівною позицією Росії;

4/ будні довготривалого перебування українців/а в тому кадрів ОУН/ на еміграції впливають негативно в той спосіб, що зневіряють людей до політичної дії, бо - мовляв - панує декон'юнктура для ведення політичної визвольної боротьби, хоча вони в загальному звертають увагу на виховування нового покоління і втримування українських церков і традицій тощо, що є позитивним і потрібним.

Щоб ОУН була далі авангардною силою в народі, перш за все вона і кожний її член і юнак зокрема, мусить підняти прапор національної гордості, яку знаменито схопив крайовий публіцист: "Хай українці знають українську історію, культуру, мову і гордяться ними. Хай вони знають історію і культуру один одного/сусідних націй/, історію і культуру інших народів, вміють цінити себе і інших - як своїх братів... краще прагнути до цього, ніж байдуже махнути рукою і плисти за хвилею асиміляторства і пристосовництва, добра од яких не буде, а буде лише хамство, блюзнірство і приховане людиноненависництво. А ми повинні всім своїм життям заперечити цивілізоване людиноненависництво і суспільне хамство... Це наш обов'язок перед мільйонами жертв деспотизму... це наш обов'язок перед українською землею..."

Загострена національна гордість, основана у свідомості, що нації грозить убивство з рук ворогів, мусить посилити нашу ненависть до ворогів, вимоги перед панівними потугами, комбативну настанову "йти проти хвиль", проти світової кон'юнктури. Ці стимули мусять поновити нашу свідомість, що ОУН, більше як хто інший, мусить посилити агресивність супроти ворогів і неприятелів.

Посилення комбативності проявиться у скріпленні ідеологічної ворожості й безкомпромісовості до розкладових, розслаблюючих, опортуністичних ідейно-політичних течій. Мусить зрости свідомість - піднести в цілій спільноті націоналістичні якості, а зокрема і в першу чергу - в ОУВФ, які повинні ділом доказувати, що націоналістичний

рух - авангард нації. Це значить, більше зовнішніх дій проти ворога, більше ініціативи, динаміки та енергії в загальній організаційній діяльності, а зокрема в масових акціях.

ж ж ж

А П Т

ЧОМУ МИ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОБМІНУ ?

В системі культурного обміну СРСР і Західного світу, для нас українців немає культурного обміну, а існує тільки культурний обмін промосковської агентури т.зв. "прогресистів", сервілістів, що орієнтуються на офіційну політику країн поселення, т.зв. "реалітетників", та туполобих доктринерів, що багатогранне життя народів визначають сухою економією Маркса.

Пригляньмося силам, що вважають культурний обмін з Москвою корисним і потрібним.

Усі яничарські організації т.зв. "українських прогресистів" працювали, працюють і будуть працювати на користь Москви. Для них, як і для Москви, усі українські патріоти - це буржуазні націоналісти, фашисти та вислужники нацистів, американського Волстріту і Ватикану. Українська національна культура з тисячолітніми традиціями - це для них "культура буржуазна", яку треба заступити "культурою пролетарською". Отже прогресисти-комуністи - це перша група вислужників московської культурної політики. Вони перецеплюють зразки московської культури під фірмою советсько-української через культурний обмін ансамблів пісні і танцю з маркою "Ми з України".

Всі "гості" з України відвідують яничарські центральні "прогресистів", але радо вітали б всю українську еміграцію, якщо б вона дала себе заманити у їхні сіті, в зустрічі на сценах театрів, або хоча б у неофіційні товариські зустрічі.

"Реалітеники" - це друга група московських вислужників, - люди, які повірили, що Москва буде демократизуватися, що московський медвідь, відвідавши кілька разів демократичну Європу або Америку, так захопиться свободами вільного громадянства, що за десять або двадцять років СРСР переміниться в Америку, Шелспін у Сахарова, а Брежнєв у Солженіцина і, як Амальрик, дадуть Україні не одну "самостійну і незалежну", а чотири. Зовсім так, як "демократ" Ленін сказав: - "Хочуть українці української мови, добре, дайте їм дві!" І сповнилося. Крім московської мови дістали українці ще мову республік, куди їх переселили.

Третя група - це "ліберали", "космополіти", марксисты-доктринери, духові союзники московського імперіалізму щодо ліквідації народів, самотності їх культур і державного самовизначення. Це - "паци фісти", що визнають революцію і людські права там, де "визволяють" москалі і закріплюють свій імперіалізм, але засуджують вільні рухи народів, що борються проти московської окупації і червоних; це ті, що співдіють для творення світового уряду та злиття націй. Для других і для третіх - всі **ті**, що з ними не погоджуються, - це екстремісти і фашисти. Слово націоналізм у них асоціюється з нацизмом, а національна культура з провінціалізмом і обмеженістю.

Всі три групи є згодні в тому, що культура утотожнюється з цивілізацією, і подібно, як у техніці, існує один загальнолюдський

розвиток культури, що - як у техніці - цікується постійним поступом. Для них - культурний розвиток узалежнюється від економічного розвитку і тому цей розвиток матиме однаковий вислід у культурі, якщо на-рід пройде ту саму економічну еволюцію - твердять вони. В тому є і причина, що марксизм для всіх виявів культурного розвитку народів має постійно однакову відповідь і оцінку.

Марксистську систему підготував матеріялістичний світогляд починаючи від англійських і французьких енциклопедистів, на базі філософії яких розвинулася опінія, що не людина, як творець, є причиною творчих виявів, а обставини і оточення, в якому людина, що творить, опинилася.

Саме тому, що ідеологи капіталістичного світу Заходу, подібно як марксисты, виводяться з того ж таки спільного кореня матеріялістів за філософським світоглядом, в них проявляється тенденція до ко-екзистенції, до співжиття. Рожеві різняться від червоних тільки від-тінками спільного кольору, рожеві залишають за собою право на демок-ратичні вольності в суспільному житті та індивідуальну ініціативу в економії. Червоні воліють залишити рішення не більшості спільноти, а передати її ініціативній, свідомій своїй мети, меншості та залишити за нею право плянувати економіку і все суспільне життя.

Поміж цими світами, позірно протилежних світоглядів, існує ба-гато спільного, що диктує потребу зближення, обміну досвідом та най-важливіше для них - втримати мир як гарантію непорушності стану їх-нього посідання. Москва потребує часу, щоб "злити нації" в СРСР і пе-ретравити підбиті народи, а Захід потребує здобути ринки збуту для своєї індустрії, і тому культурний обмін має в них своє практичне при-мінення, як засіб себеживчення і пізнання, а вкінці - співпраці. "Злиття націй" - це нездійснима фантазія-утопія туполобих москвинів.

Хто ж, отже, є прихильником політики т.зв. культурного обміну з Москвою з українського боку на еміграції? Відповідь проста: агентур-ні сили. Називаємо їх агентурними, бо впливають вони не з інтересів українського народу, а є продуктом служби інтересам інших народів. З обговорюваних трьох груп - перша служить свідомо інтересам Москви. Друга і третя працюють на користь сучасних керманичів Заходу, що для визвольної боротьби поневолених народів не мають жадного співчуття, а керуються виключно своїми власними інтересами. Прихильники політи-ки т.зв. культурного обміну безпосередньо або посередньо створюють атмосферу проникання і впливання московської агентури на культурне життя і розвиток української спільноти в країнах Заходу.

З яких позицій ми осуджуємо, як і раніше осуджували, т.зв. культурний обмін з Москвою, і чому?

Осуджуємо, як і осуджували і будемо осуджувати - з позицій підметности українського народу, з позицій ідеалістичного світогля-ду. Вважаємо, що людина - це єдине творче єство, що виявляється як індивідуальність, це - суб'єктивне мірило вартостей світу, себе і свого місця в ньому та, остаточно, свого призначення. Індивідуаль-ність, як творча сила, є клітиною національного організму, тому її творчість є рівночасно національною творчістю. Творча індивідуаль-ність є тим більша, чим глибше і ширше відзеркалює характер своєї національної спільноти, чим більше її творчість наси чена духовими рисами спільноти, або чим більше поколень спільноти живляться твор-чістю індивідуальности. Кожна національна спільнота і кожна одиниця є індивідуальністю. Кожне покоління спільноти є носієм духової спад-щини тисячоліть предків. Не лише нанизані скарби традиції рішають про духовість спільноти, але у ще більшій мірі рішає світогляд спіль-ноти, який одиниця спільноти приймає підсвідомо через виховання,

релігію, звичаї, історію, та всі види мистецтва.

Шевченко зродився не в Петербурзі. Не з московської школи народився його геній, а в українському селі, з українських батьків, з української мови, з переказів української історії, з українських традицій і звичаїв, з того світогляду народу, на ґрунті якого виросла філософія найбільшого гуманіста світу.

Українську культуру можуть творити лише українські уми, серця і руки, для росту цієї культури і продовжування її на еміграції потрібний культурний обмін лише зі справжніми джерелами української культури в Україні та в українському народі, але ніколи через Москву і московську агентуру, що нашу культуру нищить, а її творців, коли вони вже мертві, — фальшує, коли ж живі і не улягають її диктатові — переслідує, гнобить і вбиває.

Творцем української культури є український нарід і лише український нарід має право вимінюватися його творчими досягненнями поміж вітками чи частинами його в Україні й поза Україною.

Ніякий нарід не може терпіти, щоб інший нарід втручався у його духову творчість, щоб накидав йому стилі творчості, давав інтерпретацію його традицій, які з них віджиті, а які треба розвивати, які впливи чужих народів є прогресивними, а які відсталими. Жоден нарід не погодився би, щоб його живу мову наближати до мови іншого народу, до чужої ментальності та способу думання, щоб міняти його словник і граматику. Немає такого народу, що дозволив би міняти його віру, звичаї, традиції, лише тому, що якийсь інший нарід бачить у них перешкоду до уподібнення його до себе і такого "наближення", щоб його зовсім поглинути.

Хай спробували б, наприклад, французи переконати німців, або німці англосаксів, що в ім'я будови нової системи господарства Європи потрібно наближувати їхні мови, перемінювати історію, позбуватися традицій, релігії і всього того, що формувало ті народи в минулому і що тримає їх народами у сучасному.

"Український нарід не є "гудзиком на московському мундирі" — написав Брайчевський. Український нарід є самостійним народом і операцію на своїй душі перевести ніколи не дозволить. Насильство, яке діється в Україні, добровільно прийняти на еміграції не вільно. Таке можуть робити такі самі зрадники, як ті, що помагають Москві чинити злочин в Україні.

Завважуємо, що московський курс на створення примітивної культури в Україні адміністративними насильними засобами в мові, музиці, літературі, малярстві та інших видах засобом соціалістичного реалізму, в який українська культура не вміщається, — просякає на еміграцію не лише шляхом агентури, але також шляхом культурного анальфабетизму серед малоосвічених українських кіл, що не відрізняють елементів справжньої української культури від московської підмінки. В цьому слабому пункті еміграції — а вона мусить вести відповідальність за чистоту української духовості перед народом, але не все диспонує відповідними творчими силами і фондами, — Москва має деякі успіхи у т. зв. культурному обміні.

Москві вдалося деякими платівками, продюкованими в СРСР українською мовою, але музикою зближеною до московської, перекинути міст у програми деяких українських музичних ансамблів, хорів і радіопересилань на еміграції — вдалося виступами ансамблю Вірського накинути деяким танцювальним ансамблям ряд елементів танцю, практикованих у московському танку. Вдалося Москві під плащиком культурного обміну

заманити студентів і викладачів на курси української мови в УССР, на яких передали методи зближення української і московської мов на еміграцію. Останнім часом Москва висилає в країни Заходу своїх інструкторів-диригентів, і тут знаходяться люди "доброї волі", які "дорожать" розвитком української культури на еміграції і запрошують інструкторів з ССРСР, щоб вони їх "вчили". До методи культурного обміну належить також пересилання пам'ятників ніби то на пошану Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові і Лесі Українці. Перші два були переслані українським "прогресистам", останній вже "всім українцям" в Канаді, хоч цей "подарунок" Москви прийняли лише комуністи, а українці поставили пам'ятник Л. Українці в Торонті в 1975 році.

Про що йдеться Москві у її політиці культурного обміну? Йдеться їй про асиміляцію українського народу, про його московізацію. Щоб не відновлювалася українська духовість, що живе культурою в Україні, - Москва намагається викинути цю духовість культурним обміном теж і на еміграції. Вона прагне знищити останній бациль української вільної культури на еміграції, щоб не перенісся в Україну. Носіїв справжньої української культури, як Мороз, Горська, Брайчевський, з якими ми хотіли б постійно обмінюватися і обмінюємося духово, Москва ліквідує або ізолює від народу, щоб нарід не живився їх духовістю. Цього вона прагне теж і відносно еміграції. Вона вороже ставиться до культурного обміну еміграції з Нескореними в Україні. Але справжня Україна і справжній український народ - це Нескорені і їх символ - Валентин Мороз!

Москва присилає до українців у західному світі письменників, що пишуть українською мовою, але служать московській імперії і є яничарами свого народу. Ті, що з ними контактуються, подають руку яничарам. Але не тільки в моральному відношенні це злочин. Каже Плющ, що всі ті, що їх Москва висилає за кордон і їм довіряє, негідні нашого довір'я. Про Павличка він сказав, що це "свиня, якій треба бити морду". А йому та подібним деякі емігранти, що святкують свято 22 Січня - Самостійності, на "літературних" вечірках аплодували після прочитаної поеми на славу ліквідатора самостійної України - Леніна.

А скільки розмов і випитої горілки в цьому культурному обміні та юдиних інформацій про людей, що на зустрічі не ходять, а влаштовують демонстрації проти Москви?

Треба пригадати, що головна битва, яку вивіла Москва Україні, ведеться на відтинку культури. Ми живемо в стані фізичного миру, а рівночасно в стані найгарячішої духової боротьби, яку знає історія. Ведеться боротьба проти самотності і духової незалежності десятка народів на терені ССРСР. Переселяється мільйони людей річно з республік у республіки, у яких національним меншостям відмовляється шкільною мовою, в яких немає друкованого рідною мовою газет і книжок, в яких не існують ані державні ані аматорські театри. Українець у Казахстані мусить вибирати московську або казахську мову, грузин може вибирати в Україні лиш московську мову. Таким чином кожнорічно зростає кількість москвинів подвійно.

Та не лише валуївсько-емські укази діють в ССРСР сьогодні, як за царату. Шевченка за часів царату судили і вивезли на заслання в чужину, щоб його відокремити від свого народу, але не фальшували його творів. Тепер судять і вивозять Морозів, як колись Шевченка царі, але тепер Шевченка фальшують. Показують його носієм дружби з Москвою, фальшують його поезії, його писання, його життєпис. Є ціла наука "шевченкознавства", яка намагається обдурити український нарід, приспати його. Історію українського народу викривлено, пишеться всюди, що "Київська Русь - спільна колиска трьох братніх народів - росіян, українців і білорусинів", що український нарід сформувався як нація

аж у XVI сторіччі, що козацтво боролось лише за соціальні вольності, а не за державу та національну незалежність. Що всі сили визвольних рухів в Україні - це "агентурні сили, що працювали на добро ворогів українського народу".

Культурний обмін з Москвою, обмін Заходу з московською пропагандою, з московською культурою, у висліді приніс офіційність московської науки в славістичних департаментах університетів у західному світі, зокрема в американських і канадських. Це відноситься і до історії. Таке становище в цьому питанні існує не лише в цих університетах, але навіть у фундованих українцями катедрах Гарварду з його інститутом, що мусить придержуватися офіційної лінії.

Отже битва за самобутність українського народу є передумовою битви за незалежність, яка можлива лише тоді, як успішно буде битва за самобутність, битва за душу народу, за його культуру.

Фізично поневолений нарід все може повстати до боротьби і визволитися. Нарід, який втратить свою душу, свою культуру, вже ніколи не підніметься. Такий нарід стає лише матеріалом для поповнення і розбудови народу-окупанта.

Ілюстрацією для цього можуть бути індіанські народи Південної Америки, культура яких стояла в часі інвазії білих на високому рівні. Вони дорівнювали культурою старому Єгиптові, Греції і Римові, вони мали високу цивілізацію. Підбиті еспанцями, вони втратили не лише волю, але й культуру. Без неї вони перестали бути народом. Тепер вони є образом людського упадку та пониження, з якого не можуть визволитися, і не відчують потреби такого визволення. Є це страшна трагедія, яка чекає й українців, якщо вони не вийдуть на оборону своєї культури, в якій традиція передала закони нації, її місію і призначення.

Роля культури, чистої і незасміченої ворожими впливами культури, є дивотворчою. Це повітря, без якого не може жити духовий організм українця, зокрема українця в країнах поселення еміграції.

Якщо має вирости нова українська генерація поза Україною, то вона можлива лише в умовах чистоти української культури. Такою вона повинна залишитися навіть тоді, коли б доля присудила їй відроджувати іскру вогню духа в Україні. Шкотська мова і ірландська мова збереглися лише в найвідсталіших районах країн, але ці райони зберегли її для батьківщини, щоб в умовах відродження служити джерелом рідної культури і життя. Сьогодні вільна Ірландія повертається до рідної мови, бо вона збереглася в чистоті та в живій формі.

Визвольний рух діє у всіх ділянках життя. Жодна не є йому чужою. В цю пору, коли фронти боротьби нації за її життя йдуть на фронтах культури, вона є ще більш важливою.

Наша увага мусить бути чуйною ще й тому, що боротьба на відтинку культурного обміну з Москвою дає їй нагоду інфільтрувати еміграцію агентурою, вивчати слабкі місця еміграції і вдаряти її засобами, якими диспонує.

Будьмо активними в боротьбі, яку нам накинула Москва. Ідім за визовом Валентина Мороза: "БУДЕМО БИТИСЬ!"

ж ж ж

"ЗВИЧАЙ, ТРАДИЦІЯ, ВІРА, ЗЕМЛЯ, МОВА, КУЛЬТУРА ТА СПІЛЬНІ ПЕРЕЖИВАННЯ - ЕЛЕМЕНТИ, ЩО В'ЯЖУТЬ ЛЮДЕЙ У ВІКОВІЧНУ СПІЛЬНОТУ, ЯКА ВЕДЕ БЕЗПЕРЕРИВНУ БОРОТЬБУ ЗА ПОВНИЙ ВИЯВ СВОЇХ СИЛ".

/З постанов V ВЗ ОУН/

ПРАКТИЧНІ МЕТОДИ КОНСПІРАЦІЇ

Ворогом число один для окупанта України є ОУН, тому він всіма засобами хоче знищити її /ОУН/. Ворог уживає різних засобів для боротьби з українським націоналізмом, отвертої і провокації. Москва знає з провокацій. Вона слала і буде слати своїх людей-агентів і провокаторів у наші ряди, щоб зрадою і провокацією з середини і ззовні ламати нашу стійкість. Маючи те на увазі, треба сподіватися провокації зі всіх сторін. Приклад: В торонтському університеті студенти рішили зібрати доказовий матеріал від свідків-втікачів про "злочини заподіяні окупаційними властями над мирним населенням України під час другої світової війни". Вже на другий день до групи українських студентів зголосилась студентка англосаксонського походження, що вона готова співпрацювати, бо її ця тема дуже зацікавила. Студенти прийняли її до свого гуртка. Заки хтонебудь з українських студентів вспів провести інтерв'ю з такими живими свідками, студентка здала у професора свідчення однієї жінки /свідок прізвища не подав - анонімно/ про те як жорстоко німецькі окупаційні власті знущалися над українським населенням, про те, що кожна така окупація виборює анархію, про те, що не тільки гестапівці знущалися і розправлялися над громадянами України, але в українських лісах почали формуватися банди і що на терені, де проживала свідок, діяв такий бандит і він особисто замордував стільки то мирних жителів її села. Накінець прізвище "бандита", його адреса в Торонті. Сам свідок свого прізвища не подає, бо боїться, щоби "бандит", за те що вона розповіла про його злочини - її не вбив. Пізніше з'ясувалося, що цей "бандит" - це старшина УПА. Це доказ, як ворог далеко сягає своїми провокативними плянами. Тому ворога не можна легковажити. Він пильно слідкує за всіма нашими діями і завжди буде старатися їм перешкодити, провокаціями компромісувати Організацію і її членів.

Як уникати провокації? Це в першу чергу дотримуватись строго конспірації. "Стереженого Бог стереже" каже народня приповідка. "Про справу не говори з ким можна, тільки з ким треба", вчить нас 8-ма точка Декалогу. "Не вір - не зрадить тебе". Ми живемо, працюємо далеко поза кордонами України, треба працювати так, щоб кожний наш удар був несподіваним для ворога. Такий удар, незалежно чи він сильніший, чи слабший, завдає ворогові несподіваної шкоди. Та коли ворог наперед знає про наші пляни, він незалежно приготується до протиудару, відхилиться. Тому пам'ятаймо, кожний удар наносить тільки тоді повну заплановану шкоду, коли він несподіваний, а замір розкритий наперед, результату не принесе.

Щоб уникати репресії для наших членів з боку ворога, щоб уникати провокації, непотрібних неприємностей з боку влади, в Організації не користуємося власними прізвищами. Членами Організації Українських Націоналістів є б е з і м е н н і вояки своєї Батьківщини. Кожен член вступивши в ряди ОУН, одержує п с е в д о н і м - псевдо.

Псевдо може бути стале, або тимчасове. Псевдо не повинно бути контрастом правдивого прізвища: Приклад: Гайовський - Гай, чи Чорний - Білий і т. д., бо це наводить на справжнє прізвище. Псевда не повинні бути задовгі, чи незрозумілі або дивачні, бо тоді його тяжко запам'ятати. Псевдо повинно бути назвою в українській мові вживаню і незаячу.

Прибране, чи надане псевдо для члена, не є власністю члена, а власністю Організації, тому не вільно ним користуватися у приватному

житті, у відписах на листах і заявах, підписувати книжки, вирізувати на дереві чи щось подібного. Псевдо члена може знати лише він сам, його зверхник, його підкомандні і члени його звена.

В особливих випадках дозволяється мати два псевда, де член в одному випадку виступає під одним псевдом, а в другому під іншим. Провід мусить знати про таке користування.

Кличка: Черговим засобом, яким член злучений з Організацією є кличка. Кличка в Організації — це немов ключ, яким можна відімкнути вхід до замку. Без клички на рідних землях ніхто не міг і не може рухатися. Без клички, незалежно як високо ви стоїте в Організації, вам не відкриють "двері". Кличка це те, що у війську звуть паролем. З хвилиною прийняття людини в члени Організації, з нею умовляється кличку, яку член не записуючи ніде, мусить знати напам'ять. Кличка є одноразова і часова, а залежно від того, для кого призначена, може бути індивідуальна і збірна.

К л и ч к а о д н о р а з о в а. Коли в Організації мають зустрітися два члени, але які себе в організаційному житті перед тим не знали, їм робиться /підготовляється/ таку зустріч за допомогою одноразової клички. Таку кличку так будується, щоб за її допомогою член міг зв'язатися з незнайомим йому членом без труднощів і сумнівів. Така кличка складається з трьох умовних знаків: 1. Розпізнавчий знак /можуть бути знаки/, 2. Виклик і відгук, 3. Властива кличка.

1. Розпізнавчий знак це: точна адреса, професія, опис особи /ріст, волосся, очі, убрання, спеціальні знаки і т.д./, а коли це на вулиці, то умовлений розпізнавчий знак, приміром: на лівій руці забандажований мизинний палець, при чому, права рука в кишені маринарки. Це розпізнавчий знак. Розпізнавчі знаки мусять бути здалека помітні і в першу чергу природні, наприклад не можна ходити з парасолею по улиці, коли немає ніякої ознаки, що дощ буде падати, а коли це уночі, знаки можна підбирати в акустиці, /приміром свист, кашель, клікання kota чи пса/. Все це мусить бути природним і усправедливленим.

2. Виклик настає після ствердження розпізнавчого знаку. Коли це на вулиці найкраще природньо запитати чи не знаєте "де така-то вулиця", або щось подібного. Коли це у хаті, тоді питаємо чи він є такий-і-такий, бо мене просив знайомий передати йому привіт. На виклик особа повинна дати відгук. Відгук треба нелогічний, бо логічний відгук може подати випадково хтонебудь. Тому на питання де є "така-то вулиця", а зустріч відбувається у Канаді, відповідаємо: "чув про таку на Формозі". Або на питання "чи немає у вас сірників", треба відповідати, — "замокли в кишені". Коли зустріч відбувається вночі або в темноті, тоді робимо це при допомозі розпізнавчих викликів, наприклад "добрий вечір", відповідь буде "щезни бідо". Все це є вступні дії, щоб впевнитися, що говоримо до властивої особи. Треба точно умовити, котра особа подає виклик, котра відгук.

Повне порозуміння настає тільки по поданню /по обміні/ основної клички, яка повинна складатися вже лиш з двох слів, прим: "гора-нема", "сніг-дощ". Щойно по справдженні основної клички можна приступати до основної цілі зустрічі. Така кличка була важною лиш на цю зустріч і її називаємо одноразовою.

К л и ч к и ч а с о в і. Для сталого організаційного зв'язку, в більшості уживається часова кличка. В Україні кожний зв'язковий, коли приходив на організаційний пункт, був зобов'язаний подавати кличку, незважаючи що він з своїм другом контакту стрічався часто.

Цього вимагала Служба Безпеки. Могло бути так, що зв'язок вже впав з одної сторони. Ворожі агенти хочуть доказів і впавшого посиляють дальше на зв'язок. Служба Безпеки з другої сторони буде намагатися ввести в "блуд" слідчі органи. Тому коли друга сторона відповідала до того часу, тепер не відповідає, вдає, що не знає, про що сторона говорить. Ця кличка більше не існує і з нею не можна більше ніде процістатися. Часові клички вживається при сталому, а при цьому далекому зв'язку, коли не можна стало, чи частіше з зрозумілих причин їх міняти. Часто кличку часову подається з означенням часу, це значить, що від січня до кінця червня зобов'язує така кличка, а від липня до кінця року інша.

К л и ч к и і н д и в і д у а л ь н і. Кличок індивідуальних вживається у спеціальних потребах. Здебільшого вони зобов'язують одну особу, для якої таку кличку встановлюється. Кличка індивідуальна є найбільш певна /хоч не завжди практична/ і її вживається в терені, який може бути небезпечним, загрозеним ворогом. Найчастіше в своїй роботі індивідуальними кличками послуговувалися члени СБ. Клички індивідуальні є в більшості часовими, а у виїмкових випадках – одноразові. Можуть бути гаслові і числові, напр.: "11/18, 33/43" і т.д.

К л и ч к и з б і р н і. Клички збірні подається на час якоїсь спільної зустрічі, – скажім цілого району, або якоїсь спільної акції /на час політичної демонстрації, збірний акт саботажу, збірна пропагандивна акція, політична/. Таку кличку можуть мати на час потреби цілі райони, області і т.д. Але збірні клички визначається лише на обмежений час і їх треба часто міняти. Є завжди велика небезпека, що коли збірна кличка є в дії, її лише ворогові переловити і вкрастися небажаним елементом /хоч би на дуже коротко/ в нутро Організації.

К л и ч к и з а п а с н і. Крім сталих кличок /одноразових, часових, індивідуальних чи збірних/, часто вживається кличку запасну, головню у випадках, де грозить небезпека. Запасні клички подавали часто провідники в Україні у випадках, коли сподівалися, що можуть наступити арештування чи то його особи, чи інших членів. Звичайно запасну кличку подається кільком особам і на випадок арешту провідника, оцілілі члени передають запасну кличку іншим осталим і з тою хвилиною вона є зобов'язуюча до зміни її новим провідником.

Провідник не завжди може і не потребує і не повинен зв'язуватися з кожним своїм підкомандним, щоб особисто полагоджувати справи. Багато справ він може полагоджувати посереднього зв'язку через післанців-зв'язкових. Для подібних цілей встановлюється три роди кличок: З в" – я з к о в у, т е х н і ч н у, о р г а н і з а ц і й н у. Кличка зв'язкова дає змогу післанцеві зв'язатися на даному терені з місцевою організацією і передати доручення від провідника, але не дає йому права перевіряти працю, відбирати звіти, розчислятися і т.п. Кличка технічна дає змогу зв'язатися з провідником даного терену чи якимсь членом для виконання певного технічного завдання /перехід кордону, переведення вишколу, проведення пропагандивної акції/. Кличка організаційна зобов'язує провідника даного терену до послуху тому, хто приходить з такою кличкою. Оджеж, лише організаційна кличка зобов'язує провідника даного терену – якщо післанець вимагає, – давати звіти, вияснення, розчислятися з зібраних грошей і лише від післанця з організаційною кличкою провідник мусить приймати доручення, інструкції, накази. Наприклад, коли провідник висилає післанця /члена вищого проводу/ до району, щоб перевірити працю на даному терені, післанець мусить подати крім зв'язкової клички ще й організаційну і тільки така кличка дає

право післанцеві контролювати і наказувати.

Провідник, незалежно як високо б не стояв в організації, не повинен знати більше як до своїх двох підлеглих клички, себто: знає лише кличку до свого підкомандного і до того, з ким він стрічається. Тому обов'язком кожного провідника є подавати такі клички своєму зверхникові кожноразово без зайвого пригадування. Це потрібно, коли б випадок нещасливого випадку, або непередбаченого виїзду провідника, відповідальні особи могли зв'язатися з місцевим тереном і встановити нормальну працю.

В організації, що стоїть у прямій боротьбі з ворогом-окупантом, суворо забороняється списувати клички, адреси, прізвища, робити списки членів, симпатиків, робити нотатки, робити списки псевдонімів і т.п. Це все, якщо потрібно, треба запам'ятувати. Провідник повинен знати стільки, скільки йому потрібно, а не все. Всяке збирання матеріалів, нотування, писання "ясних" широких звітів, писання щоденників, описів із організаційної роботи - суворо заборонено.

К л и ч к а п о в н а. Клички непотрібно для людей, які стрічаються в організаційній роботі вже довший час. Коли зустрічаються два незнайомі перший раз, тоді треба подавати собі повну кличку. На зустрічі говорити тільки про ті справи, для яких була зустріч влаштована. Невільно обговорювати справ, які не належать до дотичної зустрічі.

А л і б і. Може найважливішим є алібі, себто фіктивна причина зустрічі. В найкращому випадку сучасні провідники ігнорують алібі. Немає потреби! І справді немає потреби, сьогодні, може завтра, може й ніколи. Але може бути потреба на рік, може на два, коли треба буде відповісти на питання; для чого ви зустрічалися тоді-то і тоді? І тоді алібі може врятувати ситуацію. Тому завжди, перед кожною зустріччю, треба ставити собі питання, для чого ми стрічаємося, що ми тут робимо? В Організації без алібі не можна переводити сходини, зустрічей.

СХОДИНИ ЮНАЦТВА:

Найкращим проявом живучості юнацтва є сходини. Коли члени не роблять зустрічей, не проводять організаційних сходин, не контактують між собою і це триває довший час, в даній місцевості організація стає недіяльною, замирає. Без зустрічей членів, немає організації. Члени мусять зустрічатися організаційним порядком, працювати, жити, бути активними. Проте, треба завжди пам'ятати, що в зустрічах існує небезпека для самого існування Організації. Тому організуючи сходини, треба дотримуватись таємниці. То нічого, що не в Україні стрічаємося і мовляв, нам не грозить ніяка небезпека. Небезпека всюди існує! Правильно підготовлені сходини мусять узгляднити: 1/ час, 2/ місце, 3/ повну кличку, 4/ алібі, 5/ запасну зустріч, 6/ справу.

1. Ч а с з у с т р і ч і - с х о д и н и. Треба узгіднити з нормальним природним ритмом життя. Ніч найбільше надається на сходини, бо прикриває людську цікавість. Звертати увагу на місце, де ми зустрічаємося. Ніч "має вуха", голос розходиться лункіше, для того треба звертати увагу на тишину. У приватних хатах сусіди цікавляться, чого гурт людей сходиться. Але і одне і друге не є страшне для тих, хто вміє мовчати і говорити, як треба. Найкраще надаються на зустрічі домівки.

2. М і с ц е з у с т р і ч і. Коли ми обрали час і місце на зустріч членів, його треба точно означити, щоб люди не шукали, не розпитували за ним. Треба влаштувати, щоб ніхто не підозрівав, не

підслуховував і щоб така зустріч в якийсь спосіб була оправдана. Часто такі зустрічі відбуваються за містом, у лузі, у лісі, тоді такі місця треба точно описати, щоб люди не шукали, не розпитували в сусідів. Зустрічі повинні бути короткі.

3. П о в н а к л и ч к а. Клички непотрібно для тих людей, що зустрічаються часто. Наприклад звено, яке сходиться регулярно. Кличку повторювати тоді, коли до гурту приходить нова людина, коли з гурту вибула людина, або наступила зміна на становищу безпосереднього провідника, вишкільного референта, тощо, - тоді кличку треба міняти - і не тільки кличку, а й місце зустрічів. Коли зустрічаються два незнайомі собі перший раз, треба подавати собі повнокличку, а це: розпізнавчий знак, виклик - відгук і властиву кличку. На зустрічах говорити про справи тільки ті, до яких є кличка, цебто, коли є технічна кличка, говорити лише про технічні справи, а не про організаційні /звіти, контролю, накази/. Коли є зв'язкова кличка, не обговорювати справ технічних /вишколу/.

4. А л і б і. Алібі - значить фактивна причина зустрічей. Алібі треба вживати всюди і завжди завчасу узгоджувати на випадок гостини "непрощених гостей". Трапляються випадки, що постороння людина заходить до приміщення якоїсь установи, в якій ця людина є членом управи, і застає гурт людей. Член управи зайшов у вільну годину, щоб попрацювати над справами, які належать його ресортові. У канцелярії змішані люди, а коли людина хоче сісти за стіл до праці, люди дають їй до розуміння, щоб вона вийшла, бо в них важні /?/ справи обговорюються. Буває, що такий член управи застає двоє людей. Це вищий і йому підлеглий провідники. У першому випадку були сходини, у другому - зустріч. І одні і другі не підібрали відповідного приміщення і часу на сходини чи зустріч і аж ніяк не покористувалися алібі, яке організатори зобов'язані вживати.

Місце і алібі це дві найперші справи, про які мусить подумати кожний провідник, коли визначає час на будь-яку зустріч. Коли обирається місце у лісі, алібі мусить оправдувати причину присутності. Приклад: коли це день, прийшли пташок студіювати, для того потрібно принести з собою біноклі і відповідну літературу. Коли це час грибів-підпеньків, треба принести зі собою кошики. Оджеж, наше алібі: виїхали на гриби, чули, що хтось у тому лісі бачив спеціальні рідкісні птахи. Алібувати зустрічі в однаковій мірі зобов'язує відправу проводу, як і зенові сходини. Алібі мусить бути для організаційних групових, а навіть поодиноких поїздок.

5. З а п а с н а з у с т р і ч. Завжди може бути так, що ми заповіли сходини у такому то місці, а прийшовши туди бачимо, що там не можна відбутися нашої зустрічі. Перешкоди можуть бути різні і зайво їх вичисляти. Для того, щоб ми не стояли гурмою і нараджували "що робити", провідник заздалегідь призначає запасне місце на таку зустріч і ми без зайвого шуму подаємося туди.

6. С п р а в а. Треба точно визначити для чого скликаємо сходини-зустріч. Перебіг сходин повинен мати сталу програму. Починається привітанням, а л і б і - фактивною програмою, подається запасне домовлення, а далі властиву справу, для якої сходини було скликано. Сходини не повинні тривати довше, як одну годину. Сходини можуть бути: ДІЛОВІ /організаційні, вишкільні, інформаційні/, СВЯТКОВІ, або КОНТРОЛЬНІ. При кожних групових і контрольних сходинах виставляється ОХОРОНУ СХОДИН. Охорона мусить одержати від провідника точні інформа-

ції, як поводитися в окремих випадках. Охорона сходин може мати на цілі сторожу і перевірку осіб, а може мати завдання оборони сходин перед несподіваними "приключеннями".

7. П о в о р о т з і с х о д и н. Так само, як і прихід на сходини і сходини треба підтримувати в таємниці, так само і поворот треба робити б е з ш у м н о. Повертатися спокійно /якщо треба, то різними "стежками"/, як то в Україні казали - так, щоб "не будити собак". Завжди по дорозі можна стрінутися з знайомими, і треба однаково відповідати, кудя ходили, що робили.

ПРОВІДНИК І ЙОГО ЗНАЙОМСТВА З ЧЛЕНАМИ:

Не раз молоді і без організаційного досвіду члени, коли займають відповідальні пости в Організації, цікавляться всіма справами, а головним членами, видають непотрібні накази, надуживають своїх прав, вживають свого становища щоб перефорсувати свою думку та непотрібно розконспіровують себе, а через те й Організацію. Провідникові не можна бути самолюбом, не можна робити собі реклями, не можна надуживати свого становища, не можна робити собі слави, шукати популярності. Нерідко і члени розконспіровують провідника, довідавшись організаційним порядком про становище члена в організації, в різнний спосіб хочуть накинати йому дружнє спілкування, а коли це їм не вдається, в голос дорікають: "підріс, згордів, з малими не хоче говорити" і т.д.

Треба прийняти до відома, що Організація вимагає від своїх членів посвяти і жертвності, за що не платять нікому розголосом, популярністю, чи славю.

Коли провідник робить перевірку /а робити він зобов'язаний часто/, то робить це замасковано, під різними аспектами. Такі зустрічі для перевірки організують підлеглі йому зверхники, а вищий провідник являється ніби випадково, веде розмову не на організаційні теми, а актуальні, звіряючи, чи члени поінформовані про справу, як реагують і т.д., при чому члени не повинні навіть знати, що з ними вів розмову член вищого проводу. Про таку зустріч знає тільки безпосередній їх зверхник і йому в ніякому разі не можна зрадити його. Часто зверхник сам прораджує члена вищого проводу, так між іншим /по секреті/, "хлопці", а чи знаєте, хто з вами говорив?" Того вистарчить, він розкрив свого зверхника і не тільки людину, яка відповідає за певний відтінок роботи, але разом з людиною - цілий відтінок. Ті провідники, що їх знає весь терен, роблять багато шуму, багато розголосу, але сильної організації на даному терені не збудують.

Коли це зустрічі організаційні, то провідник веде сам ними. Він приймає звіти, ставить запити, видає накази, доручення та інструкції, вислуховує зауваження, проєкти та побажання. Коли це сходини скликані для вишкільних цілей, то по відкритті їх, ними веде вишкільний референт. Вишкільний референт перевіряє, як члени засвоїли намічений матеріал, передискутує з ними засвоєне, обговорює дальшу тяглість вишкільного матеріаліалу і доручає переробити його дома, коротко з'ясовує замітні події в Україні і у світі та становище організації до них. Коли це інформативні сходини, то ними веде провідник, або референт до якого належить справа, про яку подається загальна інформація.

ЗВ'ЯЗОК В ОРГАНІЗАЦІЇ:

У всому є небезпека для Організації; прийняття нового члена, необережне переводження сходин, зустрічей, кольпортежа підпільної літератури і т.д., але найнебезпечнішим для Організації є організа-

ційні зв'язки. Все ж таки організація працює на двох головних принципах - ієрархічності і таємничості і ці два головні принципи є підставою організаційного зв'язку.

По лінії зв'язку проходять всі накази згори вниз, а знизу угору йдуть звіти, інструкції, література, пошта, рухаються живі люди. В найнижчій клітині - ЗВЕНІ роль зв'язкового виконує сам звеновий. Він самий приносить і передає, що треба і його зв'язкова лінія найбільш надійна і безпечна. На вищих щаблях організації зв'язок вдержується різними шляхами. Провідник може мати зв'язкового кур'єра, може бути спеціальне звено-кур'єрів, через яким провід тримає зв'язок з горою і низами. Та це справа проводу. Незалежно якого зв'язку провід вживає, його треба берігти і не надуживати.

Ми вже згадували, що на становище провідника може попасти людина чваньковата. Чим більше людьми така людина буде послуговуватися, тим більше для неї реклами. Вона, коли з Області хтось їхатиме в столицю, завжди буде щось такій людині передавати - "поступи і передай від мене це", або, "поступи там і запитай, чи вони для мене щось не мають". Таким чином за короткий час, кожний член буде знати звідкіль надходять доручення, а решту не тяжко догадатися.

Якщо провідник хоче вдержувати зв'язок через зв'язкового, то це мусить бути стала людина. Зв'язковий повинен знати найменше людей. Навіть його друзі з Звена, не повинні знати, що він виконує ще й роль зв'язкового. Зв'язковий не заходить прямо до вищого провідника. Він заходить до такого самого зв'язкового, як він, і в нього залишає пошту і від нього забирає. Для цього будується зв'язкові пункти.

Відомо, що в Україні підпільний рух послуговувався чотирма основними родами і формами зв'язку. 1. Організаційно-службовий. На цьому зв'язку полягало справжнє функціонування організаційної машини. Він був найважливіший і від його справності залежало існування організації. 2. Мертвий зв'язок. Мертвий зв'язок полягав в тому, що у спеціальному місці, зв'язковий залишав пошту, літературу, зброю і тим подібне, а інший зв'язковий відбирав цю пошту. Коли в організаційному зв'язку, зв'язковий мусів передати пошту іншому зв'язковому до рук, то у мертвому, зв'язковий зв'язкового не бачить. Мертвий зв'язок це могло бути кожне закрите місце перед людським оком, на цвинтарі стара гробівниця, румовище, стара колиба в горах, у лісі дупло, стрих, міст і т.п. 3. Для окремих завдань. Зв'язок для окремих завдань, це радше зв'язкові пункти. Наприклад, такий зв'язковий пункт існував десь у прикордонній полосі, якого завданням було переводити людей через кордон, або щось того роду. 4. Поштовий. Поштовий зв'язок, це організаційні лінії, наприклад: Львів-Київ. Для його потреб місцеві клітини визначували людей, але ним керувало окреме організаційне тіло. Коли ми чуємо слова "Підпільна пошта України", то це організаційний зв'язок.

КОНСПІРАЦІЯ ПИСЬМА:

В Організації, що веде безпосередню боротьбу з ворогом, не можна писати протоколів, робити записок, нотаток, - не можна писати щоденників і т.д., та незважаючи на те, не можна часом обминути тієї потреби і доводиться вживати в організації переписки, робити нотатки, листуватися. У таких випадках треба послуговуватися або КОДОМ, або ШИФРОМ, або НЕВИДИМИМИ ЧОРНИЛАМИ. Очевидно, записуємо тільки тоді, коли це є конечно потрібно.

К о д - це цілий ряд підставлених слів на означення таємних імен, назв, очеркнень, що при відповідному стилізуванню дає зовсім невинний

текст. Код нормально охоплює від 100 - 200 слів, найбільше уживаних і конспіративного характеру, які знають найбільше втаємничені особи. Найкраще коду не вживати на великому терені, бо тоді швидше він упаде. Коди треба сильно берегти і довіряти лише тим, яким необхідно ними користуватися і хто вміє. Слова для кодів вибирається з загальноновживаних слів, при чому ніколи не вживати слів незрозумілих, мало вживаних, перекручених, або скорочених.

Даємо короткий приклад для охоплення і зрозуміння самого коду, який не можна брати до вживання дослівно, а треба на його взір збудувати свій власний, для нікого невідомий. Приклади: ОУН-океан, члени-кораблі, кандидати в члени - робітники на кораблях /моряки/, юнак - кухар, провідник-машиніст і т.д.

Ш и ф р и - шифри вживається при записуванні організаційних таємниць, при спеціальних повідомленнях і наказах, і таких справах, яких розконспірування грозить карою. Шифр - це умовне письмо, складене з різних умовних знаків, яких є дуже багато, - залежить від родів. Треба завжди пам'ятати, що шифри можна прочитати невтатченим людям - для того працюють поліцейні спеці. При шифруванні треба звертати увагу на загальний уклад тексту. Не можна, приміром, шифруючи звіт звернень, писати на горі: "Друже провіднику", або пишучи листа: "Дорогий Друже", як також на кінці листа /чи звіту/ - "бувай здоровий" чи "Слава Україні", чи щось подібно вживане. В шифрі не ставиться точок, ком, не робиться відступів, не подається вступів, титулів, заголовків і поздоровлень, а пишеться суть справи, хто кому висилає. Моделів шифру є багато, залежить від помислу укладачів. Ось кілька засад і взірців, які, кожних двоє людей що умовляються, можуть собі модифікувати по своєму і ускладнювати. При шифрах важливе зберігання ключів, їх найкраще вивчати напам'ять, а коли це неможливо через їх комплікованість, або часту їх зміну /шифри треба нерідко міняти - бо "стерезеного Бог стереже"/, треба їх сильно берегти. Шифри можна вживати ширшим кругом, або двом умовленим людям - членам.

З огляду на те, що шифри часто міняються, уживається різних шифрів, до різних справ. Шифрам дається букви, або прізвища, шифр "а", "б", "т" або "Галля", "Зірка", шифр "Петро", або числами - шифр "1", "2", "10" і т.д. На вступі зазначити, який шифр, тільки не окремо, а прямо в тексті. Ось кілька зразків шифрів:

1. Шифр т. зв. К в а д р а т а б е т к и, або шифр простий. Шифр квадрат абетки повстає через поділ абетки на шість частин по п'ять букв кожна, при чому випускається букви "г" і "ь":

	1	2	3	4	5
1	а	б	в	г	д
2	е	є	ж	з	й
3	і	и	к	л	м
4	н	о	п	р	с
5	т	у	ф	х	ц
6	ч	ш	щ	ю	я

Отож ім'я Степан, коли зашифруємо, буде виглядати так: 45512143 1141. Це лише один зразок. Абетку можна міняти /радше ділити/ на менше або більше рядків. Можна вживати квадрат абетки мішаний, в якому абетка поділена довільно і т.д.

2. К н и ж к о в и й ш и ф р. Книжковий шифр трудніший до відгадування. Умовляємося, що шифровою книжкою буде велика Історія України видана І. Тиктором у Вінніпезі. Ту саму книжку ми мусимо мати

обидва. Коли шифруємо текст, відкриваємо сторінку /умовлену/ і означаємо числами поодинокі букви, при чому перше число означає рядок, а друге число означає число в рядку /букви/. Кожний рядок означити іменником, а порядкове число букви в рядку - заіменником.

3. Ш и ф р і з т е к с т у. Умовляються знаною піснею, може бути навіть молитвою, віршем, нумерується букви тексту так, щоб вони два рази не повторялися і тими числами виписується текст шифру.

4. К о м б і н а ц і я ш и ф р у з к о д о м. Можна вживати кодованого тексту, яким ми шифруємо.

5. Н е в и д и м і ч о р н и л а. Є спеціальні невидимі чорнила а коли їх немає, можна уживати молока, слину, моч, розчин гелуну, якими пишеться поміж рядками звичайного письма. Пишучи треба уважати щоб перо було чисте і не висушувати написаного бібулою. Щоб таке письмо прочитати, треба папір нагрівати над свічкою або лампою, як покажеться невидиме письмо.

ПЕРЕХОВУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ РЕЧЕЙ:

За кордоном Організація не має магазинів зі зброєю і амуніцією, має архіви і їх треба берегти. Буває, що на спеціальних повідомленнях Проводу пишеться: "Строго довірочно", або "до відомо обласним проводом - по прочитанню знищити". Але буває й таке, що таке "строго довірочне", якимсь чином попадає до рук нашим політичним противникам, буває, що те, що мало бути по прочитанню знищене, циркулює п'ять років.

Треба строго дотримуватись розпоряджень. Коли кажеться щось знищити, треба виконати, а коли кажеться "довірочно", це є для внутрішньої інформації і того не можна передавати далше.

У наш час існує найбільша небезпека. Ми маємо помножувачі, можемо дешево робити фотокопії. Пам'ятаймо, що чим більше примірників буде в обігу, тим більша є небезпека, що вони попадуть туди, де не повинні. Тому без дозволу проводу не можна робити архіву. Забороняється копіювати організаційні накази, розпорядження, спеціальні вишкільні матеріяли. Частина вишкільного матеріялу подається тільки шляхом інформації і на папері не зберігається. Для прикладу: коли "історію українського націоналізму" можна зберігати в архіві, то засади "конспірації" - ні!

ооооооо

ж ж ж

"З допомогою терористично-розвідочного апарату КГБ Москва діє проти українських самостійницьких сил на чужині. Подібно, як у Краю, на еміграції ворогом число один є ОУН й Організації Визвольного Фронту та АБН. Акції на закордонному відтинку КГБ веде у двох формах: явно у пропагандивній та засекреченій - агентурно-диверсійній.

Основний удар КГБ на еміграції спрямований проти ОУН, ОУВФ, СБ. ОУН-бандерівці небезпечні для КГБ тому, що вони мають співзвучні елементи по всій Україні, живуть тими самими самостійницькими ідеями й їх єднає безкомпромісова боротьба проти Москви. Небезпечними вони є також тому, що впливають на інші українські самостійницькі організації й партії!"

З ПОСТАНОВ ВВЗ ОУН
/Акції КГБ на закордонних відтинках/

З М І С Т

	Ст.
1. НАПРЯМНІ-ІНСТРУКЦІЇ-ІНФОРМАЦІЇ	1
2. ДО ПРОГРАМИ ВИШКОЛУ ЮНАЦТВА ТА МОЛОДИХ КАДРІВ - І. Вергас	6
3. СПРАВА ПОСТАНОВКИ ПРАЦІ В ЮНАЦТВІ ОУН - Зенон	10
4. НАПРЯМНІ АКЦІЇ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ - Б. Підмогильний	13
5. НАПРЯМНІ НАШИХ ЗОВНІШНІХ АКЦІЙ	16
6. ЧОМУ ІДЕОЛОГІЯ ? - А. Перун	19
7. ЗВОРОТ ВІД ОБОРОННИХ ДО НАСТУПАЛЬНИХ ПОЗИЦІЙ - Семен Антей	28
8. ЧОМУ МИ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОБМІНУ - Ант	30
9. ПРАКТИЧНІ МЕТОДИ КОНСПІРАЦІЇ	35

oooOooo

ДЕ МІСЦЕ НАШОГО ПОСТОЮ?
/Вступний розділ/

В універсальній боротьбі ідей та концепцій ні Україна, ні її організуюча революційно-політична сила – ОУН не стоять самітні і бажають бути не їхнім об'єктом, а творчим підметом. З того, що немає поділу поміж "Сходом" і "Заходом" у значенні ідейної, політичної і моральної суцільності, з факту, що Україна й її авангардна сила, революційна ОУН, визначили творчим діянням і боротьбою своє місце, як суверенний чинник у багатогранному становленні нового політичного порядку світу за поміччю означених ідейно-політичних, світоглядово-етичних і стратегічно-військових концепцій, – впливає місце України в світі й особливо революційна роля ОУН та АБН, як координаційного осередку аналогічних революційно-визвольних сил інших народів, поневолених в СРСР і в сателітних країнах. Революційне місце України – зумовлене ідейно-політичними позиціями, геополітичним становищем, її революційним людським та економічним потенціалами.

З цього погляду українська еміграція, як органічна невіддільна частина нації у вільному світі, а не етнічна група в середині чужої нації, має в пляні універсальної протибольшевицької боротьби – особливе значення. Універсальний характер нашої боротьби проти світового большевицького імперіялізму та суцільного лиха, разом з предківським сантиментом – скріплює фронт навіть етнічних груп у рамках загального українського протиросійського й протибольшевицького фронту. Та обставина, що ворог нашої нації є ворогом усього людства, націй і людей, їхніх культур і традицій, – є чинником не лише ідейно-політичної, але й військово-політичної стратегії.

II Великий Збір і згодом III Великий збір у важкому періоді боротьби між двома тоталітарними геноцидами-потугами, висунули й захищали універсальне гасло "Свобода народам – свобода людині!", IV ВЗ кличем "Київ проти Москви!" вже уточнював історично-традиційну, віковічну українську якість, що у самій основі протилежна до московської, в історіософічному, культурному, економічному, релігійно-духовому й етично-моральному аспектах. Знов же клич "Космач проти Вавилону!" – разом з усією творчістю молодого покоління України, синтезує передхристиянську й християнську, традиційну Україну поодиноких діб: княжої, козацької, Шевченківської, Визвольних змагань 1918 рр., всенароднього повстання ОУН-УПА 1942-1953 рр., повстань у концтаборах 1953-1959 рр. і паралельних процесів в Україні та серед інших поневолених народів у формі активного різновидного опору на всіх ділянках життя, за здійснення чи намагання здійснити український образ кожної царини життя, та вникає/не лише в універсальному аспекті/ в дальшу глибину української якості, висуваючи перед сливе кожною місцевістю України її історичну візію минулого, закорінену у тисячолітті національного буття. Недоцільно дошукуватися суперечностей між синтетичними зформуваннями дороговказів ОУН для різних епох, бо основний напрямок українського революційного визвольного руху, його генеральна лінія розвитку і росту, – були в своїй основі завжди правильні, тобто зосереджували головну увагу на здобуття держави, на здобуття влади нації на рідній землі, на з'єднанні сил в одній зенітній точці, на вирішному етапі, тобто на збройній боротьбі, що її вирішить всенародня армія.